Nr 2. Kielce, dnia 25 lutego 1928 r. Rok IX.

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA KIELECKIEGO.

Adres Red. i Adm. „Dziennika Urzędowego": Urząd Województwa w Kielcach, Zamek. Tel. 176.

Przedpłata za rok 1928 — 8 złotych. — Numer pojedyńczy 1 złoty. — Cena ogłoszeń: o zarejestrowaniu stowarzyszenia lub związku 5 złotych, za wiersz szpaltowy 50 groszy, drobne ogłoszenia 10 groszy za wyraz, najmniejsze ogłoszenie 1 złoty.

Wszelkie opłaty za prenumeratę, ogłoszenia i t. p. należy wpłacać do właściwych Kas Skarbowych na terenie wojew. kieleckiego z zaliczeniem na budżet dochodowy Min. Spraw Wewn. dział II § 7 i oryginalne kwity kasowe nadsyłać do Administracji „Dziennika Urzędowego Wojew. Kieleckiego".

Urzędy gminne i powiatowe zechcą odbierać „Dziennik Urzędowy" w Starostwach i tamże składać kwity kasowe na prenumeratę.

TREŚĆ:

Dział urzędowy. — Okólniki Wojewody Kieleckiego:
Nr 1/28 — Tryb postępowania przy wystawianiu świadectw zdolności do zawarcia małżeństwa zagranicą . 1
Nr 2/28 — Sposób uiszczenia opłaty stemplowej od świadectw zwierzęcych 3
Nr 3/28 — Zastępcze wykonywanie przez Związki Komunalne czynności Funduszu Bezrobocia . . 4
Nr 4/28 — Wyprawiania elewacji budynków 5
Nr 5/28 — Rachunki bieżące Urzędów Wojewódzkich i Starostw otwarte w Kasach Skarbowych . . 5
Nr 6/28 — Sprawa obdzielania bibljotek wydawnictwami urzędowemi 6
Nr 7/28 — Ubezpieczenie pensyjne funkcjonarjuszów 6
Nr 8/28 — Interpretacja art. 11 i 12 ustawy o uposażeniu 8
Nr 9/28 — Stosowanie rozporządzenia Prez. R. P. o dostarczaniu środków przewozowych dla wykonania budowy i utrzymania dróg publicznych i mostów 9
Rozporządzenia: Wojewody Kieleckiego L. Ad. 2016 o zakazie sprzedaży napojów alkohol. w czasie wyborów 9
Obwieszczenia 10
Dział nieurzędowy. — Obwieszczenia 28
Wiadomości z Powszechnej Wystawy Krajowej w roku 1929 — Poznań 31
Ogłoszenia 31

DZIAŁ URZĘDOWY.

OKÓLNIKI.

Wojewoda Kielecki.
L. Ad. 14217.

Kielce, dnia 2 stycznia 1928 r.

Przedmiot: *Tryb postępowania przy wystawianiu świadectw zdolności do zawarcia małżeństwa zagranicą.*

OKÓLNIK Nr 1.

Wszystkim Panom Starostom wojew. kieleckiego

Niżej zamieszczony okólnik Ministerstwa Spraw Wewn. Nr 217 podaję do wiadomości i ścisłego przestrzegania. Przypominam przytem Panom Starostom, że sprawy dotyczące zawarcia małżeństw zagranicą winny być załatwiane z największym pośpiechem. Przewlekłe i opieszałe załatwianie tych spraw będzie powodem dochodzeń dyscyplinarnych przeciw winnym. Druki formularzy świadectw ustalonych przez Min. Spraw Wewn. mogą Panowie Starostowie zamawiać w Wydziale B. G.

Za Wojewodę: *Dr. W. Kałuski.*

Ministerstwo Spraw Wewn.
Nr FC. 9628/27. Małż. R.

Warszawa, dn. 12 XII 1927 r.

Przedmiot — jak wyżej.

OKÓLNIK Nr 217.

Do wszystkich P. P. Wojewodów i P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę.

Świadectwa zdolności do zawarcia małżeństwa dla polskich obywateli zamieszkałych zagranicą i tam zamierzających wstąpić w związki małżeńskie, wy-

dają dotychczas: 1) dla osób pochodzących z b. zaboru rosyjskiego, prowadzący odnośne akta stanu cywilnego, na zasadzie okólnika Min. Spraw Wewn. Nr 122 z dnia 10 listopada 1921 r. Nr AK. 3385, 2) dla osób pochodzących z b. zaboru austrjackiego, władza administrjacji ogólnej I instancji w myśl reskryptu austr. Min. Spraw Wewn. z dnia 27 IV 1873 r. L. 135/35, 3) dla osób pochodzących z b zaboru pruskiego, miejscowe władze policyjne, na zasadzie rozporządzenia Min. Spraw Wewn. z dnia 12 VI 1879 r. (Dz. Rozp. 1630, str. 2).

Świadectwa te podlegają legalizacji władz administracyjnych wszystkich instancyj oraz Min. Spraw Zagranicznych.

System ten, jako zbyt skomplikowany i przewlekły, okazał się wysoce niepraktycznym i wymaga zasadniczych zmian.

Mając to na względzie, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Min. Spraw Zagranicznych uchyla obowiązujące obecnie, a wymienione na wstępie przepisy o wystawianiu świadectw zdolności do zawierania małżeństwa zagranicą i zarządza na przyszłość, co następuje:

A. W odniesieniu do wszystkich państw z wyjątkiem Niemiec i Wolnego m. Gdańska.

1) Obywatele polscy, zamieszkali zagranicą i zamierzający tam wstąpić w związki małżeńskie, winni, o ile władze odnośnego państwa wymagają stwierdzenia w myśl ustaw krajowych osobistej zdolności do zawarcia małżeństwa, zwracać się o wydanie dotyczącego świadectwa do właściwego Urzędu Konsularnego polskiego.

2) Urząd Konsularny odnosi się do właściwej krajowej władzy administracji ogólnej I instancji z prośbą o przeprowadzenie dochodzeń co do braku przeszkód do zawarcia małżeństwa.

3) Wezwana władza administracji ogólnej I instancji przeprowadza potrzebne dochodzenie i wynik jego przesyła Urzędowi Konsularnemu; ten zaś na podstawie i z powołaniem się na wynik dochodzenia, przeprowadzonego przez władzę krajową, wydaje stronie żądane świadectwo, lub też odmawia go.

4) Postępowanie wskazane w p. 3 ma zastosowanie także w tych wypadkach, w których prośba o wydanie świadectwa zdolności do zawarcia małżeństwa wpłynęła do władz krajowych z pominięciem Urzędu Konsularnego.

B. W odniesieniu do Niemiec i Wolnego m. Gdańska.

Zasady ustalone w ustępie A. doznają jednak pewnej zmiany, o ile chodzi o terytorjum Rzeszy Niemieckiej, którego ustawodawstwo wymaga świadectw wystawianych i legalizowanych przez właściwe władze krajowe.

Tak samo przedstawia się sprawa i w stusunku do Wolnego m. Gdańska.

Dla polskich obywateli, zamieszkałych na obszarze Rzeszy Niemieckiej i na terenie Wolnego m. Gdańska, świadectwa do zawarcia małżeństwa wystawiać mają wyłącznie władza administracji ogólnej I instancji, zaś w b. dzielnicy pruskiej miejscowe władze policyjne.

Świadectwa, przeznaczone do użytku na obszarze Rzeszy Niemieckiej, zależnie od tego, czy zostały wydane przez Starostwo, czy przez miejscową władzę policyjną, podlegają legalizacji Urzędu Wojewódzkiego względnie Starostwa i Urzędu Wojewódzkiego w myśl postanowień art. 19/I układu polsko-niemieckiego o obrocie prawnym, ogłoszonym w Dz. Urz. Rzplitej Nr 36, poz. 217 z 1926 r. dokumenty sporządzone lub legalizowane przez polską wyższą władzę administracyjną t. j. w danym wypadku przez Urząd Wojewódzki, dla użycia ich na obszarze Rzeszy Niemieckiej, nie potrzebuje już dalszej, wyższej legalizacji. Urząd Wojewódzki zalegalizowane przez się świadectwa przesyła bezpośrednio właściwemu Konsulatowi Rzplitej Polskiej w Niemczech.

Świadectwa, przeznaczone do użytku na obszarze Wolnego m. Gdańska, stosownie do porozumienia, osiągniętego z Senatem Gdańskim, nie wymagają legalizacji Urzędu Wojewódzkiego. Świadectwa te zatem wystawione (b. zabór rosyjski i austrjacki) względnie legalizowane (b. zabór pruski) przez władze administracji ogólnej I instancji, władze te przesyłają bezpośrednio Komisarzowi Generalnemu Rzplitej Polskiej w Gdańsku.

C. Forma świadectwa.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych ustala zarazem w miejsce dotychczasowego następujący schemat wzoru świadectwa, wystawionego w wypadkach pod B.

1) Dla zaboru rosyjskiego i austrjackiego.

Nr ....

ŚWIADECTWO

zdolności do zawarcia małżeństwa.

Starostwo (Komisarjat Rządu, Magistrat miasta Lwowa, Krakowa) w .... jako władza administracji ogólnej I instancji powołana w myśl obowiązujących przepisów do wystawienia niniejszego świadectwa, zaświadcza, że obywatel polski N. N., zamieszkały w .... urodzony w .... dnia .... roku .... syn .... i ....

z N. N. posiada w myśl ustaw krajowych zdolność prawną do zawarcia małżeństwa.

Świadectwo niniejsze ważne jest na przeciąg 6-ciu miesięcy, licząc od dnia wystawienia.

Siedziba urzędu i data.

(pieczęć) podpis

Klauzula legalizacyjna Urzędu Wojew. w wypadkach, gdy chodzi o użycie świadectwa na obszarze Rzeszy Niemieckiej.

2) Dla b. zaboru pruskiego.

Nr ....

ŚWIADECTWO

zdolności do zawarcia małżeństwa.

Podpisany (nazwa i siedziba miejscowej władzy policyjnej) zaświadcza niniejszem, że N. N., zamieszkały w .... urodzony w .... dnia .... roku .... syn (córka) .... i .... z N. N. posiada w myśl ustaw krajowych zdolność prawną do zawarcia małżeństwa.

Świadectwo niniejsze ważne jest na przeciąg 6-ciu miesięcy, licząc od dnia wystawienia.

Siedziba urzędu i data.

(pieczęć) podpis

Nr ....

Starostwo w .... stwierdzając własnoręczność podpisu (wymienić imię i nazwisko, charakter i siedzibę wystawiającego) oraz autentyczność wyciśniętej pieczęci urzędowej, zaświadcza zarazem, że wymieniona władza w myśl obowiązujących przepisów powołana jest do wystawienia powyższego świadectwa. Zaświadcza się również, że N. N. (wymienić imię i nazwisko nupturjenta) jest obywatelem Państwa Polskiego.

Siedziba urzędu i data.

(pieczęć) podpis

Klauzula legalizacyjna Urzędu Wojew. w wypadkach, gdy chodzi o użyciu świadectwa na obszarze Rzeszy Niemieckiej.

Analogiczne zarządzenie ze strony Ministerstwa Spraw Zagranicznych otrzymują jednocześnie polskie placówki konsularne zagranicą.

Podając powyższe do wiadomości Pana Wojewody (P. Komisarza Rządu) Ministerstwo Spraw Wewnętrznych poleca wydać dalsze stosowne zarządzenia. Równocześnie zechce Pan Wojewoda (P. Komisarz Rzadu) polecić podwładnym organom, ażeby wnikając w intencję niniejszego okólnika i licząc się ze znaczeniem jakie dla nupturjentów posiada takie świadectwo, wszelkie związane z wydaniem świadectw zdolności do zawarcia małżeństwa, załatwiały z możliwym pośpiechem, niedopuszczając do ponagleń osób interesowanych względnie urzędów konsularnych. Przy sposobności urzędowych lustracyj należy zwracać między innemi baczną uwagę na tryb załatwiania powyższej kategorji spraw i dostrzeżone uchybienia co do dokładności i szybkości załatwień z całą surowością karać.

Minister: *Sławoj-Składkowski.*

Wojewoda Kielecki.
L. B. G. 5646 60/II.

Kielce, dn. 21 stycznia 1928 r.

Przedmiot: *Sposób uiszczenia opłaty stemplowej od świadectw zwierzęcych.*

OKÓLNIK Nr 2.

Wszystkim Panom Naczelnikom Wydziałów, (P. Dyr. Rob. Publ.) i P. P. Starostom województwa kieleckiego.

Niżej zamieszczony okólnik Min. Spraw Wewnętrznych Nr 222 podaję do wiadomości i ścisłego zastosowauia.

Za Wojewodę: *W. Kiełczewski.*

Ministerstwo Spraw Wewn.
Nr OB. 4160.

Warszawa, d. 16 XII 1927 r.

Przedmiot — jak wyżej.

OKÓLNIK Nr 222.

Do Wszystkich P. P. Wojewodów, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, P. Naczelnika Urzędu do Spraw Mniejsz. w Katowicach oraz Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie

Pismem z dnia 5 grudnia 1927 r. L. D. V. 9216/6 Ministerstwo Skarbu wyjaśniło, co następuje:

Zdarza się, iż osoby, wnoszące podania o wydanie świadectwa urzędowego, naklejają na tem podaniu nietylko znaczki stemplowe, należne tytułem opłaty

od podania, lecz także dalsze znaczki stemplowe tytułem opłaty od świadectwa.

W przypadkach takich, Urząd, wydający świadectwo nie powinien żądać ponownego dostarczenia znaczków stemplowych celem ich naklejenia i skasowania na wydać się mającem świadectwie, obowiązany jest natomiast na świadectwie umieścić klauzulę następującą: „opłatę stemplową w kwocie .... zł. uiszczono znaczkami stemplowemi, skasowanemi na podaniu Nr ....“.

Powyższe udziela Ministerstwo Spraw Wewnętrznych do wiadomości i stosowania, załatwiając równocześnie sprawozdanie p. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę z dnia 13 lipca 1927 r. Nr Pr. 5618.

Naczelnik Wydziału: *A. Robaczewski.*

Wojewoda Kielecki.
Sm. 6547/2/27.

Kielce, dnia 7 stycznia 1928 r.

Przedmiot: *Zastępcze wykonywania przez Związki Komunalne czynności Funduszu Bezrobocia.*

OKÓLNIK Nr 3.

Do P. P. Przewodniczących Wydziałów Pow. województwa kieleckiego.

Okólnikiem z dnia 8 lipca 1926 r. L. Sm. 2196/1/II wskazałem P. P. Przewodniczącym na doniosłe znaczenie prawidłowo funkcjonującej akcji zasiłkowej Funduszu Bezrobocia i potrzebę współpracy Wydziałów Pow. przez obejmowanie przez nie zastępczo czynności Funduszu Bezrobocia.

W uzupełnieniu rzeczonego okólnika, w związku z poczynionemi w miedzyczasie spostrzeżeniami Głównego Zarządu Funduszu Bezrobocia przy Min. Pracy i Opieki Społ., proszę Panów Przewodniczących o wzięcie pod uwagę następujących okoliczności.

Stwierdzono, że niektóre Wydz. Pow. zasadniczo nie odmawiają współpracy przez objęcie zastępczo funkcji Funduszu Bezrobocia, jednakże wysuwają pewne zastrzeżenia odnośnie do niektórych warunków umowy z Funduszem Bezrobocia, które to zastrzeżenia uwzględnione być nie mogą, z uwagi na kategoryczne brzmienie obowiązujących w tej mierze przepisów ustawowych, normujących zgóry prawa i obowiązki tych instytucji publiczno-prawnych które podjęły się zastępczo pełnienia funkcji Funduszu Bezrobocia. W konsekwencji wysuwania omówionych zastrzeżeń przez Wydziały Powiatowe (gminy) jest równoznaczne z odmową wspróîpracy z Funduszem Bezrobocia i uniemożliwia należytą rozbudowę sieci instytucji zastępczych Funduszu Bezrobocia.

Pozatem Fundusz Bezrobocia ustalił fakt niedostatecznego zainteresowania się Wydziałów Pow., jako władzy nadzorczej, działalnością gmin w zakresie czynności zastępczych Funduszu Bezrobocia przy ściąganiu składek i wypłacie świadczeń, a także fakty niewłaściwego stosowania uprawnień przewidzianych w ustawie o ubezpieczeniu na wypadek bezrobocia (Dz. Ust. Nr 67, p. 650) na skutek czego do akcji zabezpieczeniowej i zasiłkowej Funduszu Bezrobocia wkradły się liczne nieprawidłowości, jak to wypadki uchylania się od uiszczenia składek i bezprawne pobieranie zasiłków.

Niezależnie od tego zauważam, że:

1) ogólne wydatki wynagrodzeń personelu, zatrudnionego przez związki komunalne przy zastępczem wykonywaniu czynności Funduszu Bezrobocia, mieścić się winny w granicach wynagrodzenia procentowego, ustalonego dla odnośnej gminy za pełnienie zastępczych czynności w umowach zawartych z Funduszem Bezrobocia.

2) Wynagrodzenie powyższe winno być ustalone w pewnym stosunku procentowym do poborów, wypłacanych przez związki komunalne pracownikom.

3) Sprawozdanie kontroli nad pracownikami związku komunalnego, spełniającymi czynności zastępcze Funduszu Bezrobocia, nie uprawnia do pobierania lub żądania wynagrodzenia specjalnego lub znaczniejszego aniżeli to, które otrzymują pracownicy zajęci wspomnianemi czynnościami Funduszu Bezrobocia.

4) Wynagrodzenie za czynności zastępcze Funduszu Bezrobocia, jako zwrot kosztów administracyjnych wpływać ma do ogólnych funduszów związków komunalnych, niezależnie od tego, czy związki te przyznają w formie remuneracji pewne wynagrodzenia tym swoim pracownikom, którzy pełnią czynności zastępcze Funduszu Bezrobocia.

Powyższe uwagi dotyczą w pierwszym rzędzie tych Wydziałów Pow. które już przyjęły zastępcze czynności Funduszu Bezrobocia i Panów Przewodniczących zaś tych Wydziałów, które nie zawarły dotychczas odnośnych umów z Funduszem Bezrobocia, ponownie usilnie proszę, aby spowodowali możliwie najprędsze przejęcie przez Wydziały Pow. zastępczego pełnienia funkcji Funduszu Bezrobocia.

Rzecz zrozumiała, że wobec postanowień art. 45 dekretu o tymczasowej ordynacji powiatowej nadzór nad działalnością gmin (Magistratów miast niewydzielonych) w zakresie wykonywania czynności Funduszu Bezrobocia należy do Wydziałów Powiatowych. Ponieważ zaś dotychczas zdarzały się wypadki, że organa Głównego wzgl. Okręgowych Zarządów Funduszu Bezrobocia przeprowadzały kontrolę gmin w dziedzinie czynności Funduszu Bezrobocia bez uprzedniego porozumienia się z zainteresowanemi Panami Przewodniczącymi, wobec tego, jednocześnie z niniejszem odnoszę się do Ministerstwa Spraw Wewn. o poczynienie stosownych kroków, by stan ten jak

najprędzej ustał i by rewidenci Funduszu Bezrobocia dokonywali omawianej kontroli jedynie przy współudziale inspektorów samorządu gminnego.

Wojewoda: w z. *Dr. Kroebl.*

Urząd Wojewódzki w Kielcach
(Okręgowa Dyrekcja Robót Publ.)
Nr III 70/28.

Dnia 9 I 1928 r.

Przedmiot: *W sprawie wyprawiania elewacji budynków.*

OKÓLNIK Nr 4.

Do Wszystkich Starostw i Zarządów Miast na terenie wojew. kieleckiego.

Urząd Wojewódzki stwierdza, że w miastach i osiedlach, znajdujących się na terenie Województwa utarł się powszechny zwyczaj, że właściciele nowowybudowanych domów, ze względów oszczędnościowych nie tynkują elewacji domów mimo, że projekty tych budynków były zatwierdzone z tynkowanemi elewacjami.

Rezultatem takiego traktowania sprawy zabudowy miast jest nieestetyczny i niezgodny z tradycją wygląd naszych miast, a pozatem budynki będące w stanie niedokończonym ulegają niszczeniu i nie odpowiadają w całej pełni warunkom sanitarnym.

Wobec powyższego Urząd Wojewódzki, na podstawie przepisów ogólnych policji budowlanej dla miast w b. Królestwie Polskiem z dnia 16 IX 1820 r. zarządza:

1) aby budynki, które zostały wybudowane do 1927 roku i są projektowane z elewacją wyprawianą, były do końca roku 1928 otynkowane,

2) właściciele tych budynków, których plany były zatwierdzone z elewacją wyprawioną, winni przed przystąpieniem do wyprawienia elewacji złożyć w odpowiednim urzędzie budowlanym projekt elewacji do ponownego zatwierdzenia, w wypadku gdy projekt ten był zatwierdzony przez władze rosyjskie lub okupacyjne,

3) każdy nowopowstający budynek w wypadku gdy jest projektowany z wyprawianą elewacją winien być w ciągu następnego roku po ukończeniu otynkowany.

O powyższem należy zawiadomić zainteresowanych z zaznaczeniem, że w razie niezastosowania się właścicieli realności do niniejszego zarządzenia, władze budowlane będą pociągać winnych do odpowiedzialności sądowej w myśl art. 37 i 138 K. K.

Za Wojewodę: *Krug,*
Dyrektor Robót Publicznych.

Wojewoda Kielecki.
L. B. G. 6362/203/II.

Kielce, dn. 21 stycznia 1928 r.

Przedmiot: *Rachunki bieżące Urzędów Wojewódzkich i Starostw otwarte w Kasach Skarbowych.*

OKÓLNIK Nr 5.

Wszystkim P. P. Naczelnikom Wydziałów (Dyr. Rob. Publ.) i Starostom woj. kieleckiego.

Niżej zamieszczony okólnik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych Nr 216 przesyłam do wiadomości i ścisłego zastosowania.

Za Wojewodę: *W. Kiełczewski.*

Ministerstwo Spraw Wewn.
Nr OB 3972.

Warszawa, dn. 7 XII 1927 r.

Przedmiot — jak wyżej.

OKÓLNIK Nr 216.

Do Wszystkich Panów Wojewodów.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu i Najwyższą Izbą Kontroli zarządza, co następuje:

Urzędy Wojewódzkie, jak również podwładne im urzędy I instancji mogą posiadać w Kasach Skarbowych poza rachunkiem bieżącym dla funduszu zaliczkowego tylko po jednym rachunku bieżącym, na którym winny być przechowywane kwoty pieniężne, wymienione w ustępie pierwszym i drugim p. b. § 3, poz. 354 przepisów o rachunkach bieżących (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 21, Monitor Polski Nr 201 z 1922 r.) bez podziału na poszczególne resorty (Ministerstwa).

Dla prowadzenia dokładnej ewidencji tych sum Urzędy Wojewódzkie oraz podwładne im urzędy I-ej instancji zakładają w księdze rachunków bieżących (wzór Nr 34 do §§ 172 i 173 Instrukcji dla Kas Skarbowych) poszczególne konta. Na każdem z tych kont winny być zapisywane sumy pieniężne, przeznaczone na pewien określony cel (np. konto Nr 1), „Awans na drobne wydatki“, konto Nr 2 — Budowa domów urzędniczych“ i t. d.

Z obrotów sum, pozostających na rachunkach bieżących, Urzędy Wojewódzkie składają:

1) sprawozdania miesięczne (według wzoru Nr 22 do § 78 przepisów rachunkowo-kasowych z wyszczególnieniem obrotów poszczególnych kont; wyprowadzeniem sumy ogólnej) — jedynie Okręgowej Izbie Kontroli;

2) zamknięcie roczne (według wzoru ustalonego corocznie) Ministerstwu Spraw Wewnętrznych i Okręgowej Izbie Kontroli.

Jednocześnie traci moc obowiązującą ostatni ustęp reskryptu Min. Spraw Wewn. z dnia 14 lipca 1925 r. Nr AB. 5228 w sprawie rachunku funduszu zaliczkowego.

Jednocześnie nadmienia się, że rachunek bieżący dla funduszu zaliczkowego ma być zlikwidowany z chwilą unormowania sposobu tworzenia tego funduszu na odmiennych zasadach.

Naczelnik Wydziału: *A. Robaczewski.*

Wojewoda Kielecki.
Pr. 6185.

Kielce, dnia 10 I 1928.

Przedmiot: *Sprawa obdzielania bibljotek wydawnictwami urzędowemi.*

OKÓLNIK Nr 6.

Do Wszystkich Panów Starostów województwa kieleckiego.

Pan Prezes Rady Ministrów zwrócił się do wszystkich Panów Ministrów o wydanie zarządzeń, aby urzędowe wydawnictwa były bezpłatnie wysyłane bibljotekom wyższych zakładów naukowych, oraz bibljotekom publicznym.

Mając powyższe na względzie, oraz tę okoliczność, iż rozporządzenie z dnia 4 VII 1927 r. w sprawie bezpłatnego dostarczania druków dla celów bibljotecznych i urzędowej rejestracji (Dz. Ust. Nr 67, poz. 595) nie zapewnia tym bibljotekom (prócz bibljoteki narodowej) wszystkich druków nieperjodycznych i czasopism z terenu całego Państwa, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządziło co następuje:

wszystkie urzędowe wydawnictwa czasopisma i druki (oczywiście z wyłączeniem poufnych) wydawane w urzędach Panów, należy bezpłatnie w jednym egzemplarzu wysyłać do następujących bibljotek:

Warszawa	Bibljoteka	Uniwersytecka
"	"	Politechniki
"	"	Wyższej Szkoły Handlowej
"	"	Szkoły Głównej Gosp. Wiejsk.
"	"	Publiczna w Warszawie
"	"	Tow. Naukowego Warszawskiego
"	"	Ord. hr. Krasińskich
"	"	Zamoyskich
"	"	Szkoły Nauk Politycznych
"	"	Wolnej Wszechnicy Polskiej
Kraków	"	Polskiej Akademji Umiejętności
"	"	Jagiellońska
"	"	Czartoryskich
"	"	Akademji Górniczej
Lwów	"	Uniwersytetu Jana Kazimierza
"	"	Politechniki
"	"	Zakładu Nar. im. Ossolińskich
Lwów —	Bibljoteka	Baworowskich
Wilno	"	Publiczna i Uniwersytecka
Lublin	"	Uniwersytetu Lubelskiego
"	"	Im. H. Łopacińskiego
Poznań	"	Uniwersytetu
"	"	Raczyńskich
"	"	Wyższej Szkoły Handlowej
Toruń	"	Książnica Miejska im. Kopernika
Bydgoszcz	"	Miejska
Łódź	"	Publiczna Miejska
Paryż	"	Polska, Quai d'Orléans 6.

Powyższe podaję do wiadomości i ścisłego stosowania.

Wojewoda: w z. *Dr. Kroebl.*

Wojewoda Kielecki.
Pr. 7388.

Kielce, dn. 23 stycznia 1928 r.

Przedmiot: *Ubezpieczenie pensyjne funkcjonarjuszów.*

OKÓLNIK Nr 7.

Wszystkim Panom Naczelnikom Wydziałów, Panu Inspektorowi Starostw, Wszystkim Panom Starostom województwa kieleckiego, oraz Panom Kierownikom Państwowych Urzędów Pośrednictwa Pracy.

Niżej zamieszczony okólnik Min. Spraw Wewn. Nr 226 przesyłam, celem podania do wiadomości wszystkim podległym pracownikom umysłowym.

Podlegli Panom pracownicy, którzy przed wstąpieniem na służbę państwową z tytułu obowiązkowego lub dobrowolnego ubezpieczenia należeli do zakładu ubezpieczeniowego winni bezwłocznie w drodze służbowej donieść o tem tutejszemu Urzędowi Wojewódzkiemu, podając zakład, w którym byli ubezpieczeni, czas przez który byli ubezpieczeni, oraz wysokość płaconych składek. Do sprawozdania tego należy dołączyć posiadane dowody.

Po otrzymaniu tych sprawozdań Urząd Wojewódzki na podstawie art. 27 ust. z dnia 11 XII 1923 r. (Dz. Ust. Nr 6, poz. 46) zgłosi do właściwego zakładu ubezpieczeniowego roszczenie o przekazanie rezerw premjowych Skarbowi Państwa.

Sprawy roszczeń o przekazanie rezerw premjowych prowadzić będzie Wydział Prezydjalny, pozostałe zaś sprawy wynikające z Rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 XI 1927 r. (Dz. Ust. Nr 106, poz. 911) prowadzić będzie Wydział Budżetowy, w porozumieniu z Wydziałem Prezydjalnym.

Wojewoda: w z. *Dr. Kroebl.*

Ministerstwo Spraw Wewn.
Nr OP. 1517/27.

Warszawa, 21 XII 1927 r.

Przedmiot — jak wyżej.

OKÓLNIK Nr 226.

Do Wszystkich P. P. Wojewodów, P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę, P. Komendanta Głównego Pol. Państw., P. Naczelnika Urzędu do Spraw Mniejsz. w Katowicach oraz do Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie.

Wobec podniesionych wątpliwości, jakie się wyłoniły przy stosowaniu obowiązujących przepisów o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i wojska, oraz obowiązującej na obszarze b. zaboru austrjackiego ustawy z dnia 16 XII 1906 r. o ubezpieczeniu pensyjnem funkcjonarjuszów w służbie prywatnej i niektórych funkcjonarjuszów w służbie publicznej (austr. Dz. Ust. Nr 1 z r. 1907) w brzmieniu rozporządzenia cesarskiego z dnia 25 VI 1914 r. (austr. Dz. Ust. Nr 138 z r. 1914) i ustawy polskiej z dnia 10 VI 1921 r. (Dz. Ust. R. P. Nr 59, poz. 370) uzupełnionej ustawą z dnia 22 IX 1922 r. (Dz. Ust. R. P. Nr 89, poz. 803), Ministerstwo Skarbu pismem okólnem z dnia 14 XII 1927 r. Nr D. I. 19119-5 27 podało do wiadomości władz naczelnych następujące wyjaśnienie:

Postanowienia wyżej wymienionej ustawy o ubezpieczeniu pensyjnem nie naruszają w niczem obowiązujących przepisów emerytalnych dla pracowników państwowych, a w szczególności postanowień ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr 6, poz. 46 z r. 1924) i uzupełnień tej ustawy oraz wydanych do niej przepisów wykonawczych.

Tak więc ściąganie opłat emerytalnych od funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych, jak zaliczanie im czasu wysługi emerytalnej, tudzież przyznawanie i wymiar zaopatrzeń — mogą być dokonywane tylko przy ścisłem stosowaniu przepisów wymienionej ustawy emerytalnej — zupełnie niezależnie od tego, czy dany funkcjonarjusz lub zawodowy wojskowy był kiedykolwiek ubezpieczony w myśl powołanej w ustępie pierwszym ustawy o ubezpieczeniu pensyjnem i jakie uprawnienia nabył z tego tytułu.

Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej wobec ogłoszenia rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 listopada 1927 r. o ubezpieczeniu pracowników umysłowych (Dz. U. R. P. Nr 106, poz. 911) uznało za zbędne wydawanie przepisów wykonawczych do wspomnianej wyżej ustawy o ubezpieczeniu pensyjnem funkcjonarjuszów prywatnych i niektórych funkcjonarjuszów publicznych na obszarze b. zaboru austro-węgierskiego; w myśl pisma tego Ministerstwa z dnia 25 października 1927 r. L. 6782/U. II ustawę tę w odniesieniu do ubezpieczonych w swoim czasie lub podlegających obowiązkowi ubezpieczania na jej zasadzie funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych należy stosować, jak następuje:

Ustawa o zaopatrzeniu emerytainem funkcjonarjuszów państwowych z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr 6, poz. 46) dotyczy jedynie funkcjonarjuszów jedynie mianowanych, na stałe, ci więc tylko funkcjonarjusze są w myśl § 2 p. 5 ustawy pensyjnej od ubezpieczenia zwolnieni. Przepis art 37 ustawy emerytalnej o zaliczeniu do emerytury czasu służby prowizorycznej nie może być uważany za równoznaczny z zapewnieniem zaopatrzenia funkcjonarjuszom prowizorycznym, zaliczenie to bowiem uzależnione jest od zyskania mianowania na stałe, w przeciwnym zaś razie funkcjonarjusze prowizoryczni pozostaliby bez zaopatrzenia, gdyby obowiązkowi ubezpieczenia pensyjnego nie podlegali.

Obowiązek więc przekazania rezerw w myśl art. 44 ustawy z dnia 10 czerwca 1921 r. (§ 68 ustawy pensyjnej) powstaje w chwili mianowana danego funkcjonarjusza państwowego na stałe na obszarze działania ustawy z dnia 10 czerwca 1921 r.

Do zgłoszenia roszczenia o przekazanie rezerw uprawniona jest władza, powołana na zasadzie art. 27 ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. (Dz. U. R. P. Nr 6, poz. 46). Przy zgłaszaniu roszczenia władza winna się na ten przepis powołać.

W myśl art. 44 ustawy z dnia 10 czerwca 1921 r. (§ 68 ustawy pensyjnej) ma być przekazana całkowita rezerwa premjowa. Przekazanie nie jest uzależnione od udowodnienia uzyskania równych ekspektatyw w nowym przedmiocie ubezpieczającym. Częściowe przekazywanie rezerwy premjowej nie jest przewidziane.

Oprócz rezerwy zebranej w czasie państwowej służby kontraktowej i prowizorycznej — przejmuje Skarb Państwa również i rezerwy zebrane w czasie ewentualnej poprzedniej służby prywatnej.

Ponieważ ustalanie i obliczanie uprawnień funkcjonarjusza, nabytych za czas poprzedzający mianowanie go na stałe może być uskutecznione dopiero łącznie z decyzją o przyznaniu i wymiarze emerytury (art. 27 ustawy emerytalnej) wówczas dopiero można obliczyć, w jakim stopniu uprawnienia te odpowiadają przekazanej rezerwie premjowej i ustalić wysokość ewentualnej nadwyżki, przyczem brać pod uwagę należy jedynie wartość kapitałową nabytych uprawnień — nie zaś ilość lat do wysługi emerytalnej zaliczonych a poprzedzających datę mianowania na stałe. Nadwyżkę w ten sposób obliczoną należy z chwilą rozpoczęcia wypłaty świadczeń emerytalnych zwrócić uprawnionym do poboru tych świadczeń wraz z odsetkami w wysokości 4%, liczonemi od dnia otrzy-

mania rezerwy, a to zgodnie z przepisami § 68 ust. 5 ustawy pensyjnej.

W wypadkach, gdy w myśl § 37 ustawy emerytalnej zaliczenie czasu służby kontraktowej uzależnione jest od uiszczenia określonej tam opłaty na żądanie funkcjonarjusza winna być odpowiednia suma z przekazanej rezerwy na ten cel obrócona.

Jeżeli funkcjonarjusz państwowy, za którego w swoim czasie przekazano do Skarbu Państwa rezerwę premjową, zwolniony zostanie ze służby państwowej nie uzyskawszy prawa do zaopatrzenia emerytalnego, wówczas Skarb Państwa zwróci mu przekazana kwotę rezerwy premjowej wraz z 4% odsetkami, biegnącemi od dnia otrzymania rezerwy.

Powyższe należy bezzwłocznie podać do wiadomości interesowanych, tudzież wydać stosowne zarządzenia, aby do Lwowskiego Zakładu Pensyjnego dla funkcjonarjuszów, względnie do właściwych zakładów zastępczych, wysłane zostały zgłoszenia roszczenia o przekazanie rezerw premjowych za tych funkcjonarjuszów, którzy byli w swoim czasie ubezpieczeni w tych zakładach i na obszarze b. zaboru austro-węgierskiego uzyskali nominację na stałe w służbie państwowej, cywilnej lub wojskowej.

Zgłoszenia winny być dokonywane odrębnie dla każdego poszczególnego funkcjonarjusza odpowiedniemi pismami z żądaniem wpłacenia odnośnej kwoty z 4% odsetkami do najbliższej kasy skarbowej oraz podaniem wszystkich okoliczności, dotyczących dotychczasowego ubezpieczenia i przekazywanej sumy z odsetkami.

Zgłoszenia te należałoby wygotować i wysłać bez zwłoki, gdyż w myśl art. 168 i 169 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 24 listopada 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr 106, poz. 911) w miarę stopniowego wprowadzania go w życie tracą moc obowiązującą dotychczasowe przepisy o ubezpieczeniu pensyjnem funkcjonarjuszów prywatnych i niektórych funkcjonarjuszów w służbie publicznej, a zatem także obowiązująca dotychczas na obszarze b. zaboru austro-węgierskiego ustawa o ubezpieczeniu pensyjnem.

Otrzymane już ewentualnie kwoty z tytułu rezerw, o których mowa, uprasza się przelać do kas skarbowych, a Wydziałowi Emerytalnemu Ministerstwa Skarbu nadesłać wykazy wszystkich zgłoszeń i wpłaconych przez Zakład Pensyjny kwot.

Naczelnik Wydziału: *Dobrowolski.*

Wojewoda Kielecki.
Pr. 342/28.

Kielce, dnia 23 I 1928 r.

Przedmiot: *Interpretacja art. 11 i 12 ustawy o uposażeniu.*

OKÓLNIK Nr 8.

Wszystkim Panom Naczelnikom Wydziałów, Panu Dyrektorowi Okr. Dyr. Robót Publ., oraz Panom Starostom i Panom Kierownikom Państw. Urz. Pośr. Pracy wojew. kieleckiego

Niżej zamieszczony okólnik Min. Spraw Wewn. Nr 4 podaję do wiadomości.

Wojewoda: w z. *Dr. Kroebl.*

Ministerstwo Spraw Wewn.
Nr OB. 36/1/28.

Warszawa, d. 9 I 1928 r.

Przedmiot — jak wyżej.

OKÓLNIK Nr 4.

Do wszystkich Panów Wojewodów, Pana Komisarza Rządu na m. stoł. Warszawę, Pana Naczelnika Urzędu do Spraw Mniejsz. w Katowicach, oraz Tymczasowego Wydziału Samorządowego we Lwowie.

Okólnikiem z dnia 30-go grudnia 1927 roku L. D. III 2584 1 Ministerstwo Skarbu wyjaśniło, co następuje:

W myśl art. 11 ustęp przedostatni ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr 116, poz. 924) „w razie śmierci funkcjonarjusza lub wojskowego zawodowego wstrzymuje się wypłatę uposażenia z ostatnim dniem kalendarzowego miesiąca, w którym śmierć nastąpiła“.

Z powyższego postanowienia wynika, że jeżeli na zasadzie art. 12, ustęp drugi wyżej wymienionej ustawy w ostatnim lub przedostatnim (w wypadku, gdy również ostatni dzień miesiąca jest wolny od zajęć) dniu miesiąca płatne jest uposażenie za następny miesiąc, a funkcjonarjusz (wojskowy zawodowy) dożył tego dnia (np. 31 grudnia) wówczas ma on względnie jego spadkobiercy prawo do omawianego uposażenia, chociażby zmarł tego samego dnia.

Powyższe podaje Ministerstwo Spraw Wewnętrznych do wiadomości i stosowania.

Naczelnik Wydziału *(—) Robaczewski.*

Urząd Wojewódzki w Kielcach
(Okręgowa Dyrekcja Robót Publ.).
Nr II-7249.

Kielce, dn. 25 I 1928 r.

Przedmiot: *W sprawie stosowania rozporządzenia Prez. R. P. o dostarczenie środków przewozowych dla wykonania budowy i utrzymania dróg publicznych i mostów.*

OKÓLNIK Nr 9.

Do Wszystkich Panów Starostów.

Odnośnie do ogłoszonego w Dzienniku Ustaw Nr 95, poz. 846 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 20 października 1927 r. o dostarczaniu środków przewozowych dla wykonywania budowy i utrzymania dróg publicznych i mostów zwracam uwagę Panu Staroście, że jak zresztę jasno wypływa z brzmienia artykułu 1 tego rozporządzenia, postanowienia jego mają być stosowane tylko w razach wyjątkowej konieczności, gdy istotnie w drodze dobrowolnej umowy nie można uzyskać środków przewozowych dla wykonania robót przy budowie dróg. Nie może zatem w żadnym razie omawiane rozporządzenie być stosowane np. w celach zmniejszenia kosztów budowy, a winno jedynie służyć w celach przełamywania ewentualnej lokalnej zmowy właścicieli środków przewozowych, gdyby chcieli oni wyzyskać przejściowe większe zapotrzebowanie takich środków wywołane prowadzeniem robót drogowych.

Rozumie się, że niedopuszczalnem byłoby prowokowanie takiej zmowy, np. przez oferowanie zbyt niskich, mianowicie, poniżej przeciętnej, zwykłej wartości cen za dostarczenie środków przewozowych.

Ceny należy oznaczać po zasięgnięciu opinji interesowanych kół gospodarczych w takiej wysokości, aby istotnie odpowiadały cenom przeciętnym stosowanym w promieniu 10 klm. od miejsca robót i ogłaszać je zgóry, na możliwie długie okresy naprzód, nie łącząc naturalnie bynajmniej tego oznaczenia cen z nakładaniem obowiązku dostarczania środków przewozowych.

W miarę potrzeby zmiany cen należy wyznaczać je na nowo i ogłaszać. Zmuszonym do dojazdu do miejsca robót z odległości dalszej niż trzy kilometry, należy wyznaczać dodatkowe wynagrodzenie ustanowione na podstawie uprzedniego ustalenia ilości dodatkowo na przejazdy zużytego czasu (przyjmując, że zwykła furmanka robi 7 klm. na godzinę), oraz określenia wartości godziny pracy według oznaczonej ceny za robotę.

Podkreślam, że nakładanie na rolników obowiązku dostarczania środków przewozowych w żadnym razie nie może mieć miejsca w porze siewów oraz sianokosów, jak również w porze zbioru zbóż i okopowizn.

Zgodnie z intencją artykułu 3-o powołanego rozporządzenia należy od obowiązku dostarczania środków przewozowych zwalniać:

1) koncesjonowane przedsiębiorstwa samochodowe, utrzymujące stałą komunikację pomiędzy poszczególnemi miejscowościami odnośnie do ilości samochodów niezbędnej do utrzymania normalnej komunikacji,

2) przedsiębiorstwa, pracujące sezonowo (gorzelnie, cukrownie, cegielnie, fabryki nawozów sztucznych, maszyn i narzędzi rolniczych i t. p.), w czasie kampanji sezonowej,

3) inne przedsiębiorstwa, które niewątpliwie ze względu na interes publiczny powinny być utrzymane w ruchu, odnośnie do ilości środków przewozowych niezbędnej do utrzymania ich w ruchu.

Podając powyższe wyjaśnienie do wiadomości i ścisłego stosowania polecam aby Panowie Starostowie, wydając zarządzenie w myśl art. 6 i 8 rozporządzenia równocześnie donosili mi o tem, dla umożliwienia uchylenia, ewentualnie niewłaściwych zarządzeń w drodze nadzoru.

Wojewoda: w z. *Dr Kroebl.*

ROZPORZĄDZENIA.

Wojewoda Kielecki.
L. Ad. 2016.

Kielce, dnia 23 lutego 1928 r.

ROZPORZĄDZENIE.

Na zasadzie art. 7 e. 2 Ustawy z dnia 23 kwietnia 1920 r. Dz. U. Nr 35, poz. 299 ex 1922 r. oraz § 6 Rozp. wykonawczego Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 2 czerwca 1922 r. Dz. U. Nr 51 poz. 462 wydanego do tejże ustawy celem utrzymania porządku i spokoju publicznego zakazuję sprzedaży, podawania i spożywania napojów alkoholowych na terenie całego Województwa Kieleckiego przez cały czas od dnia 2 do 5 marca 1928 r. od godziny 12-ej w południe i od dnia 10 do 12 marca r. b. do godz. 12-ej w południe.

Winni przekroczenia powyższego zakazu, o ile czyn nie podlega surowszemu ukaraniu w myśl obowiązującego Kodeksu karnego, ulegną na podstawie art. 8 Ustawy z dnia 23 kwietnia 1920 roku Dz. U. Nr 35 ex 1922 r. w drodze administracyjnej karze grzywny do 200 zł. lub aresztu do jednego miesiąca; w razie zaś powtórzenia się przekroczenia karze grzywny do 1000 zł. lub aresztu do trzech miesięcy.

Kary aresztu i grzywny mogą być nałożone jednocześnie; nadto będzie w stosunku do koncesjonarjuszów orzeczone cofnięcie koncesji na sprzedaż detaliczną lub wyszynk napojów alkoholowych.

Wojewoda: *(—) Wł. Korsak.*

OBWIESZCZENIA.

Wojewoda Kielecki.
L. Ad. 1971.

Kielce, dnia 24 lutego 192 8r.

Na podstawie § 7 Rozporządzenia Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 5 IX 1922 r. w przedmiocie regulaminu dla komisji do walki z alkoholizmem (M. P. Nr 218) podaję do publicznej wiadomości, że Wojewódzka komisja do walki z alkoholizmem na posiedzeniu w dniach 24 XI, 16 XII 1927 r. oraz 20 I 1928 r. zatwierdziła następującą w poszczególnych powiatach ilość miejsc sprzedaży detalicznych i wyszynków napojów alkoholowych na rok 1928.

L. p.	Powiat	Ilość wyszynków	Ilość miejsc sprzedaży detalicznej
1.	Będziński . . .	58	60
2.	Częstochowski . .	42	41
3.	Jędrzejowski . .	21	8
4.	Iłżecki . . .	29	8
5.	Kielecki . . .	42	27
6,	Konecki . . .	31	24
7.	Kozienicki . .	32	12
8.	Miechowski . .	33	22
9.	Opatowski . .	41	18
10.	Olkuski . . .	39	14
11.	Opoczyński . .	28	19
12.	Pińczowski . .	15	15
13.	Radomski . . .	33	33
14.	Stopnicki . . .	38	16
15.	Sandomierski . .	18	17
16.	Włoszczowski . .	19	13
17.	Zawierciański . .	21	22
	Razem .	540	369

Za Wojewodę: *Dr. W. Kałuski.*

W myśl § 11 rozporządzenia Ministra Robót Publicznych z dnia 12 kwietnia 1927 r. w porozumieniu z Ministrem Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego w sprawie udzielania uprawnień do prowadzenia (kierownictwa) robót budowlanych na obszarze województw: warszawskiego, lubelskiego, łódzkiego, kieleckiego, białostockiego, nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego i wileńskiego zawiadamia się, że egzamin, przewidziany dla kandydatów, ubiegających się o uprawnienia budowlane na podstawie § 6 powołanego wyżej rozporządzenia, odbędzie się w Ministerstwie Robót Publicznych w czasie między **10 a 24-tym marca 1928 r.**

Bliższe szczegóły, co do lokalu, dnia i godziny rozpoczęcia egzaminu pisemnego lub ustnego, będą kandydatom dopuszczonym do egzaminu podane pisemnie.

Urząd Wojewódzki w Kielcach na podstawie zarządzenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu z dnia 17-go grudnia 1927 r. za Nr. PA/3598 podaje do ogólnej wiadomości **wyjaśnienie Ministerstwa Skarbu,** ogłoszone w n-rze 36 Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu z 1927 roku, **w sprawie opłat stemplowych,** wiążących się z rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 roku o prawie przemysłowem (Dz. Ust. R. P. Nr 53/27 r., poz. 468).

(Art. 140, 141, 142, 144, 145, 154, 158 i 160). **Opłaty stemplowe od podań i świadectw,** przewidzianych w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7-go czerwca 1927 roku o prawie przemysłowem (Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468) L. D. V. II. 283/6/27.

Nr porz.	Art. rozp. Prezydenta Rzplitej o prawie przemysł.	PRZEDMIOT	Stawka opłaty stemplowej	Artykuł ustawy o opłatach stempl.
1	4 (ust. 2)	a) Podanie cudzoziemca, nie mogącego udowodnić wzajemności przez powołanie się na umowę międzynarodową, o dopuszczenie do nabycia uprawnienia przemysłowego	3 zł. [1])	145
		b) Decyzja, wydana na skutek powyższego podania, dopuszczająca cudzoziemca do nabycia uprawnienia przemysłowego . . .	20 zł.	156 (p. 5)

[1]) Od każdego załącznika podania przypada opłata stemplowa w wysokości 50 gr. (art. 145 u. o. s.)

Nr porz.	Art. rozp. Prezydenta Rzplitej o prawie przemysł.	PRZEDMIOT	Stawka opłaty stemplowej	Artykuł ustawy o opłatach stempl.
2	7	a) Doniesienie o rozpoczęciu prowadzenia przemysłu ze stałą siedzibą, z wyjątkiem doniesienia o rozpoczęciu prowadzenia rzemiosła (art. 144 rozp. o prawie przemysł. i Nr 36 niniejszej wykładni . .	wolne	142 (p. 1)
		b) Potwierdzenie przez władzę przemysłową odbioru zgłoszenia, wymienionego pod a)	wolne	160 (p. 1)
3	9	a) Podanie o udzielenie koncesji[2]) na prowadzenie przemysłu, wymienionego w art. 8 rozp. o prawie przemysłowem . . .	3 zł. [1])	145
		b) Koncesja wydana na skutek podania, wymienionego pod a), z wyjątkiem koncesji na handel starzyzną (art. 8, punkt 10 rozp. o prawie przemysł. i Nr 3 lit. c) niniejszej wykładni	20 zł.	(156 p. 5)
		c) Koncesja na handel starzyzną	3 zł.	156 (p. 5) oraz § 175
4	14, 25 oraz 26 (ustęp ostatni)	a) Podanie o zatwierdzenie projektu urządzenia zakładu przemysłowego, lub zmiany tegoż urządzenia, jeżeli załatwienie podania wymaga oględzin na miejscu[2])	10 zł. [1])	146
	18, 25, 26 (ust. ostatni) i 28	b) Decyzja, zatwierdzająca projekt urządzenia zakładu przemysłowego, lub istotnej zmiany tegoż urządzenia	3 zł.	154
	19	c) Podanie oddzielne, zawierające zarzuty natury prywatno-prawnej przeciw zatwierdzeniu projektu urządzenia, lub projektu istotnej zmiany urządzenia	3 zł. [1])	145
	19	d) Oświadczenie, wniesione do protokułu rozprawy komisyjnej (art. 21 rozp. o prawie przemysł.), zawierające zarzuty natury prywatnej przeciw zatwierdzeniu projektu urządzenia, lub projektu istotnej zmiany urządzenia	3 zł. [1])	140 i 145
5	24	Powiadomienie o uruchomieniu zakładu przemysłowego . .	wolne	142 (p. 1)
6	29	Odwołanie od decyzji władzy przemysłowej w sprawach tyczących się zatwierdzania projektu urządzenia zakładu przemysłowego . .	3 zł. [1])	145
7	36 (ust. 1)	Zawiadomienie o zaniechaniu prowadzenia przemysłu, orsz zawiadomienie o zmianie lokalu przeznaczonego do prowadzenia przemysłu, nie wymagającego koncesji	wolne	142 (p. 1)
8	36 (ust. 2)	a) Podanie o zezwolenie na zmianę lokalu przeznaczonego do prowadzenia przemysłu, wymagającego koncesji[2])	3 zł. [1])	145
		b) Pozwolenie na zmianę lokalu przeznaczonego do prowadzenia przemysłu, wymagającego koncesji	3 zł.	154
9	37	Doniesienie o otwarciu filji (z wyjątkiem, gdy chodzi o filję przemysłu koncesjonowanego) . . . . W przypadku, gdy chodzi o otwarcie filji zakładu przemysłowego koncesjonowanego, stosuje się Nr 3 niniejszej wykładni.	wolne	142 (p. 1)
10	38	Powołanie od decyzji, zabraniającej prowadzenia przemysłu przez zastępcę	3 zł. [1])	145

1) Każdy załącznik podania (odwołania) podlega opłacie w wysokości 50 gr. (art. 145 u. o. s.).

2) Wyjątek w przypadku, gdy podanie wniesione do magistratu, patrz Nr 38 niniejszej wykładni.

Nr porz.	Art. rozp. Prezydenta Rzplitej o prawie przemysł.	PRZEDMIOT	Stawka opłaty stemplowej	Artykuł ustawy o opłatach stempl.
11	39	a) Podanie o wydanie legitymacji na zbieranie zamówień lub skupywanie towarów	3 zł. [1]	145
		b) legitymacja	3 zł.	
12	40 (ust. 2)	Doniesienie, na czyj rachunek będzie wykonywany przemysł koncesjonowany lub rzemieślniczy po śmierci uprawnionego . . .	wolne	142 (p. 1)
13	40 (ustęp przedost.)	Zgłoszenie prowadzenia przemysłu koncesjonowanego lub rzemieślniczego na rachunek masy upadłości (konkursowej lub spadkowej) .	wolne	142 (p. 1)
14	41	a) Podanie o zatwierdzenie cennika w przemyśle gospodnim .	3 zł. [1]	145
		b) Zatwierdzenie cennika w przemyśle gospodnim . . .	3 zł.	154
15	44	Informacje co do produkcji i urządzeń zakładów przemysłowych	wolne	142 (p. 1)
16	46	a) Podanie o licencję (pozwolenie) na przemysł okrężny [2] .	3 zł. [1]	145
		b) Licencja (pozwolenie) na przemysł okrężny, poza przypadkami przewidzianemi w punktach 2, 3 i 4 art. 52 rozp. o prawie przemysł. (w szczególności też licencja udzielona osobie, która jeszcze nie skończyła 21 roku życia)	3 zł.	164 (oraz § 175 r. w. s.)
		c) Licencja (pozwolenie) na przemysł okrężny, udzielona mimo istnienia przeszkód, przewidzianych w punktach 2, 3 i 4 art. 52 rozp. o prawie przemysł.	20 zł.	156 (p. 5)
17	53 (ustęp ostatni)	a) Doniesienie o rozpoczęciu prowadzenia przemysłu okrężnego, ograniczonego do targów	wolne	142 (p. 1)
		b) Potwierdzenie odbioru zgłoszenia o rozpoczęciu prowadzenia przemysłu okrężnego, ograniczonego do targów	wolne	160 (p. 1)
18	54	a) Podanie właściciela licencji na przemysł okrężny o rozszerzeniu jej ważności poza obszar województwa, na który została wydana .	3 zł. [1]	145
		b) Decyzja zezwalająca na to rozszerzenie	20 zł.	156 (p. 5)
19	55	a) Podanie o osobne zezwolenie (wizę) miejscowej władzy przemysłowej na prowadzenie przemysłu okrężnego w pewnej gminie .	3 zł. [1]	145
		b) Zezwolenie, wydane na skutek podania wymienionego pod a)	3 zł.	154
20	58	a) Podanie o zezwolenie na przybranie pomocnika przez prowadzącego przemysł okrężny	3 zł. [1]	145
		b) Zezwolenie, wydane na skutek podania wymienionego pod a)	3 zł.	154
21	72 i 160	a) Podanie o zezwolenie na rozszerzenie okręgu korporacji lub cechu poza obszar powiatu administracyjnego, w którym korporacja lub cech ma siedzibę	3 zł. [1]	145
		b) zezwolenie na takie rozszerzenie	3 zł.	154
22	74, 99, 104, 109 160, 169	a) Podanie o zatwierdzenie statutu lub zmian statutu korporacji, związku korporacyj, cechu lub związku cechów, w szczególności o zatwierdzenie nowego statutu korporacji, związku korporacyj, cechu lub związku cechów, istniejących przed wejściem w życie rozporządzenia o prawie przemysłowem [3]	3 zł. [1]	145

[1] Każdy załącznik podania podlega opłacie stemplowej w wysokości 50 gr. (art. 145 u. o. s).
[2] Wyjątek w przypadku, gdy podanie wniesione do magistratu, patrz Nr 38 niniejszej wykładni.
[3] Wyjątek dla obszaru województw: poznańskiego i pomorskiego, patrz Nr 39 niniejszej wykładni.

Nr porz.	Art. rozp. Prezydenta Rzplitej o prawie przemysł.	PRZEDMIOT	Stawka opłaty stemplowej	Artykuł ustawy o opłatach stempl.
		b) Zatwierdzenie [3]	3 zł.	154
		c) Odwołanie od decyzji, odmawiającej zatwierdzenia statutu korporacji, związku korporacyj, cechu, związku cechów, lub zmiany tegoż statutu [3]	3 zł. [1]	145
23	75, 104, 160, 167	a) Podanie o zatwierdzenie statutu dodatkowego korporacji, związku korporacyj, cechu, związku cechów, lub zmian takiego statutu [3]	3 zł. [1]	145
		b) Zatwierdzenie [3]	3 zł.	154
		c) Odwołanie od decyzji, odmawiającej zatwierdzenia statutu dodatkowego [3]	3 zł. [1]	145
24	84, 160	a) Podanie o zezwolenie korporacji lub cechowi na nabycie, zbycie lub obciążenie nieruchomości, na zaciągnięcie pożyczki, zbycie ruchomości posiadających wartość historyczną, artystyczną lub naukową	3 zł. [1]	145
		b) Zezwolenie, wydane na skutek podania wymienionego pod a)	3 zł.	154
25	93, 102, 160, 167	a) Podanie do władzy nadzorczej o poświadczenie, że pewna osoba jest starszym korporacji lub cechu, albo należy do zarządu związku korporacyj lub związku cechów	3 zł. [1]	145
		b) Poświadczenie, określone w punkcie a)	3 zł.	154
26	94, 160	Reklamacja oraz odwołanie w sprawie ważności wyborów, dokonanych w korporacji lub cechu	3 zł. [1]	145
27	95, 107, 160, 167	Podanie oraz odwołanie, wniesione do władzy nadzorczej w sprawach tyczących się korporacji lub cechu (w szczególności także w sprawach wymiaru i poboru opłat korporacyjnych), jak również w sprawie likwidacji spraw rozwiązanego związku korporacyj lub związku cechów:		
		a) zasadniczo [2]	3 zł. [1]	145
		b) w sprawie kar porządkowych (art. 95 ustęp 5 rozp. o prawie przemysł.) lub w sprawie zawieszenia w urzędowaniu (art. 95, ustęp przedostatni)	wolne	142 (p. 15)
28	96, 106, 160, 167	Odwołanie od decyzji rozwiązującej korporację, związek korporacyj, cech, lub związek cechów	3 zł. [1]	145
29	98, 160	a) Podanie gminy o zatwierdzenie projektu użycia majątku korporacji rozwiązanej lub rozwiązanego cechu	wolne	144 (p. 2)
		b) Zatwierdzenie	wolne	160 (p. 3)
30	105, 167	Podanie, którem zarząd związku korporacyj lub związek cechów:		
		a) przesyła władzy nadzorczej wykaz korporacyj należących do związku	wolne	142 (p. 1)
		b) zawiadamia tę władzę o zmianie w składzie zarządu, lub o zmianie siedziby zarządu	wolne	(142 p. 1)
		c) udziela władzy nadzorczej odpis zamknięcia rachunkowego .	wolne	142 (p. 1)
		d) zawiadamia władzę przemysłową wojewódzką o zwołaniu zgromadzenia związku	wolne	142 (p. 1)

[1] Każdy załącznik do podania podlega opłacie w wysokości 50 gr. (art. 145 u. o. s.).
[2] Wyjatek w przypadku, gdy podanie wniesione do magistratu, patrz Nr 38 niniejszej wykładui.
[3] Wyjątek dla obszaru województw: poznańskiego i pomorskiego, patrz Nr 39 niniejszej wykładni.

Nr porz.	Art. rozp. Prezydenta Rzplitej o prawie przemysł.	PRZEDMIOT	Stawka opłaty stemplowej	Artykuł ustawy o opłatach stempl.
31	112	a) Podanie o przywrócenie przemysłowcowi prawa trzymania uczniów	3 zł. [1])	145
		b) Decyzja przywracająca to prawo	3 zł.	154
32	115	Odwołanie od zarządzeń, wydanych na podstawie art. 111, 113 i 114 rozporządzenia o prawie przemysłowem	3 zł. [1])	145
33	122, 124	a) Świadectwo, wydane uczniowi przez pryncypała, stwierdzającego (stwierdzające) przebyty czas nauki	wolne	jako wydane przez organa niepaństw.
		b) Świadectwo ukończenia nauki przemysłowej, wystawione przez zarząd korporacji	wolne	"
		c) Uwierzytelnienie przez urząd gminny świadectwa, stwierdzającego przebyty czas nauki, a wydanego przez pryncypała . .	wolne	"
34	134	Podania, tyczące się spraw należących do zakresu, działania instruktora korporacyj przemysłowych	wolne	142 (p. 14)
35	135 (ust. przedost.)	Podanie, zawierające zrzeczenie się uprawnienia przemysłowego .	wolne	142 (p. 1)
36	144	a) Zgłoszenie rozpoczęcia prowadzenia rzemiosła, z równoczesnem wykazaniem zawodowego uzdolnienia [2])	3 zł. [1])	145
	147	b) karta rzemieślnicza	3 zł.	154
37	192	Odwołanie od nakazu karnego, wydanego przez izbę rzemieślniczą	wolne	142 (p. 15)
38	131, 196	W przypadku, gdy podanie, które według niniejszej wykładni podlega opłacie, wniesiono do magistratu, obowiązują zasady następujące: a) podanie takie nie podlega opłacie stemplowej na rzecz Państwa (art. 140, ustęp 2 u. o. s.), jeżeli według obowiązujących przepisów należało je wnieść do magistratu, albo mogło być wniesione bądź do władzy państwowej, bądź do magistratu; b) jeżeli natomiast według obowiązujących przepisów podanie należało wnieść do władzy państwowej, a faktycznie wniesiono je do magistratu, to w razie zwrócenia podania petentowi przez magistrat i ponownego wniesienia przez stronę do władzy państwowej, jak również w razie bezpośredniego przesłania do władzy państwowej przez magistrat, władza państwowa zarząda uiszczenia opłaty stemplowej.		
39	196	Podania o zatwierdzenie statutów i zmian statutów korporacji lub związku korporacyj, wymienione w art. 196 (ustępie 2 punktu 3) rozp. o prawie przemysł., wnoszone do wojewódzkich sądów administracyjnych na obszarze województwa poznańskiego i pomorskiego i rozpatrywane w postępowaniu sporno-administracyjnem, oraz świadectwa, wydawane na skutek tych podań — są wolne od opłat stemplowych, podlegają jednak opłatom osobnym, w myśl przepisów zawartych w rozp. pruskich ministrów spraw wewn. i skarbu z dnia 27 lutego 1884 r. (Dz. rozp. dla org. wewn. administr. Nr 30) i w rozporządzeniu Ministrów Skarbu i Spraw Wewn. z dnia 28 marca 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr 31, poz. 314)		141 (p. 1)

[1]) Każdy załącznik podania podlega opłacie w wysokości 50 gr. (art. 145 u. o. s.).
[2]) Wyjątek w przypadku, gdy podanie wniesione do magistratu, patrz Nr 38 niniejszej wykładni.

(Art. 16, 140, 154). Podania, wnoszone do urzędów państwowych przez korporacje, związki korporacyj, cechy i związki cechów (art. 69, 100, 160 i 167 Rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysł., Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 468), jak również świadectwa, wydawane dla nich przez urzędy państwowe, podlegają opłatom stemplowym według przepisów ogólnych; osobom tym nie przysługuje również osobiste uwolnienie w zakresie opłat stemplowych od umów. przewidziane w art. 16 (L. D. V. 11.283/6/27)

Art. 16, 120, 144, punkt 2, 160). Podania, wnoszone do urzędów państwowych przez izby rzemieślnicze (art. 168 Rozp. Prezydenta Rzplitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysł., Dz. U. R. P. Nr 53, poz. 468), jak również świadectwa, wydawane im przez urzędy państwowe, z wyjątkiem świadectw wymienionych w art. 157 u. o. s. — są wolne od opłat stemplowych.

Nie podlegają również opłatom stemplowym podania, wnoszone do izb rzemieślniczych.

Obligi izb rzemieślniczych są wolne od opłaty (art. 120, punkt 1 u. o. s.). Nie służy izbom rzemieślniczym zwolnienie osobiste od opłat stemplowych w zakresie umów obustronnie obowiązujących, przewidziane w art. 16 u. o. s. (L. D. V. 11.283/6/27).

Urząd Wojewódzki w Kielcach na podstawie zarządzenia Ministerstwa Przemysłu i Handlu z dnia 17 grudnia 1927 r. za Nr. PA/3598 podaje do ogólnej wiadomości **Instrukcję wykonawczą dla władz przemysłowych I i II instancji** do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 czerwca 1927 r. o prawie przemysłowem, ogłoszonem w Nr 53 Dz. Ust. Rz. P. z 1927 r. pod poz. 468.

UWAGI OGÓLNE.

1.

Rozporządzenie Prezydenta Rzplitej o prawie przemysłowem będzie nazywane w niniejszej instrukcji „ustawą przemysłową“, bez innego dalszego określenia; artykuły powołane w niniejszej instrukcji, bez dalszego określenia należy rozumieć jako artykuły powyżej zaznaczonego rozporządzenia.

2.

Ustawa przemysłowa nie obejmuje postanowień regulujących stosunki pracy w przemyśle, stąd obowiązujące dotychczas w tej mierze przepisy austrjackiej oraz niemieckiej ustawy przemysłowej, zarówno materjalne jak i formalne (co do władz i postępowania), nie tracą swej mocy z chwilą wejścia w życie ustawy przemysłowej, lecz dopiero w miarę wchodzenia w życie polskich ustaw względnie rozporządzeń, regulujących stosunki pracy w przemyśle i handlu.

3.

Zatrudnienia lub przedsiębiorstwa, wyłączone artykułem 2 z pod postanowień ustawy przemysłowej, są już w przeważnej części uregulowane w innych specjalnych ustawach i rozporządzeniach, w odniesieniu zaś do dotychczas nieuregulowanych, pozostają w mocy aż do odnośnego uregulowania dotychczasowe, tyczące się wyłączonych z pod ustawy przemysłowej zatrudnień lub przedsiębiorstw, dzielnicowe przepisy ustawodawstwa przemysłowego.

Według powyższego pozostają w mocy w b. zaborze austrjackim np. przepisy o prywatnych detektywach (rozp. Min. z dnia 19 kwietnia 1904 roku, Dz. U. P. Nr 41), o agencjach publicznych (dekret kancelarji nadwornej z dnia 16 kwietnia 1833 roku L. 8792), o detalicznej sprzedaży trucizn; w b. zaborze pruskim np. przepisy niemieckiej ustawy przemysłowej, dotyczące przedsiębiorstw teatralnych i widowisk (§§ 32, 33 a, 33 b), biur próśb i podań (§ 35) i inne.

4.

Do samodzielnego prowadzenia przemysłu wogóle wymagana jest pełnoletność (21 lat) względnie upełnoletnienie oraz zdolność do rozporządzenia własnym majątkiem (własnowolność).

Wyjątek dotyczący małoletnich, o którym mowa w art. 5, ustęp 1, zdanie 2, odnosi się do wypadku przewidzianego w § 112 niemieckiej ustawy cywilnej, mianowicie w myśl tego paragrafu małoletni może otrzymać od opiekuna za zgodą sądu nadopiekuńczego zezwolenie na samodzielne prowadzenie przemysłu i wówczas staje się własnowolnym w odnośnym zakresie.

Ograniczenie zdolności do prowadzenia przemysłu z uwagi na osobę petenta może mieć ponadto miejsce odnośnie do:

a) cudzoziemca, który winien udowodnić wzajemność przez powołanie w podaniu odnośnej umowy międzynarodowej, lub w braku takiej umowy dołączyć (z reguły) do podania dokument określony w § 2, ust. 2 rozp. wykon. z dnia 7 grudnia 1927 r. (Dz. Ust. Nr 111 27, poz. 942),

b) wojskowych i cywilnych funkcjonarjuszów państwowych, których dopuszczenie do prowadzenia przemysłu ocenia się według przepisów normujących stosunki służbowe tych osób.

5.

Władza przemysłowa powinna potwierdzić bezzwłocznie odbiór zgłoszenia o rozpoczęciu przemysłu (art. 7), już po wydaniu tego potwierdzenia władza bada, czy zgłaszający posiada warunki samoistnego prowadzenia przemysłu (zobacz punkt 4).

Jeżeli rozpoczynający przemysł zgłasza go jako przemysł wolny, a zdaniem władzy zgłoszony przemysł jest rzemiosłem, którego prowadzenie wymaga

według art. 144 zawodowego uzdolnienia, władza, wydając mu potwierdzenie zgłoszenia, wzywa go bezzwłocznie do przedłożenia w określonym terminie odnośnego dowodu uzdolnienia i dopiero po złożeniu tego dowodu wydaje kartę rzemieślniczą, uwidoczniając to w odnośnym rejestrze.

6.

Osoba mająca zamiar zgłosić rozpoczęcie wykonywania przemysłu w zakładzie przemysłowym, wymagającym w myśl art. 14 zatwierdzenia projektu urządzenia, powinna uprzednio wystąpić do właściwej władzy przemysłowej z wnioskiem o zatwierdzenie projektu urządzenia tego zakładu.

I. ZAKŁADY PRZEMYSŁOWE.

1.

Zakładów przemysłowych, wymienionych wyczerpująco w art. 16, oraz tych, które mają używać specjalnych palenisk lub napędu mechanicznego, albo które z powodu swego położenia lub produkcji mogą zagrażać w znacznej mierze bezpieczeństwu publicznemu (art. 14, ustęp 1), nie wolno urządzać przed uzyskaniem od właściwej władzy przemysłowej zatwierdzenia projektu urządzenia zakładu.

W razie wątpliwości, czy zakład przemysłowy nieobjęty wykazem z art. 16 wymaga uprzedniego zatwierdzenia projektu, rozstrzyga właściwa władza przemysłowa I instancji.

2.

Zatwierdzenie projektu urządzenia zakładu przemysłowego jest aktem prawnym, zupełnie niezależnym od faktu posiadania osobistego uprawnienia do prowadzenia przemysłu w zatwierdzonym zakładzie. Wynika stąd, że osoba posiadająca taki zakład, o ile zamierza w nim prowadzić przemysł (osobiście lub przez zastępcę) obowiązana jest uczynić zadość wszystkim przepisom, dotyczącym nabycia odnośnego uprawnienia.

Jeżeli rzemieślnik odniesie się o zatwierdzenie projektu zakładu przemysłowego (warsztatu), władza przemysłowa niezależnie od przeprowadzenia sprawy dopuszczalności tego zakładu powinna poinformować petenta, że rozpoczęcie w tym warsztacie rzemiosła wymaga uzyskania karty rzemieślniczej.

Zatwierdzenie projektu urządzenia zakładu przemysłowego, mając charakter pozwolenia realnego, nie traci swej ważności na skutek zmian w prawie własności danego przedsiębiorstwa.

3.

Postępowanie przy zatwierdzaniu projektu urządzenia zakładu przemysłowego zależy od rodzaju tego zakładu. I tak do zakładów przemysłowych wymienionych w art. 16 ma zastosowanie tryb postępowania określony w art. 17 do 26 włącznie, przyczem do tych zakładów w wypadkach przewidzianych w art. 27 można zastosować postępowanie uproszczone, określone tym artykułem.

Do innych zakładów przemysłowych, aniżeli wyliczonych w art. 16, a podlegających zatwierdzeniu na zasadzie art. 14, stosuje się postępowanie z art. 28.

4.

Jeżeli chodzi o wymagający zatwierdzenia zakład drobny, w szczególności rzemieślniczy, przedsiębiorca powinien dołączyć do podania krótki opis lokalu i urządzeń (według wzoru ustalonego w zał. Nr 1), tudzież — w zależności od rodzaju projektowanego zakładu — szkic sytuacyjny z rzutem poziomym zakładu, z uwagi na postanowienie § 12, ustęp 2 rozporządzenia wykonawczego z dnia 7 grudnia 1927 r. (Dz. Ust. Nr 111/27, poz. 942) zaznacza się, że zakłady fabryczne wymagają przeważnie załączników odpowiadających wymaganiom § 5 rozp. wykon. z dnia 7 grudnia 1927 r. (Dz. Ust. Nr 111/27, poz. 942).

Do podania o zatwierdzenie projektu urządzenia zakładu, podlegającego kompetencji władzy przemysłowej II instancji (art. 16), winien przedsiębiorca dołączyć opis fabrykacji i plany przewidziane w § 5 rozporządzenia wykon. z dnia 7 grudnia 1927 roku (Dz. Ust. Nr 111/27, poz. 942).

5.

Jeżeli petent wniósł podanie o zatwierdzenie zakładu przemysłowego, wymagającego decyzji władzy przemysłowej wojewódzkiej, nie bezpośrednio, lecz za pośrednictwem władzy przemysłowej I-ej instancji, władza ta, przesyłając projekt władzy właściwej, wskazuje równocześnie te okoliczności lokalnego charakteru, które mogą mieć znaczenie dla powzięcia decyzji ze względu na przepis art. 27.

6.

Jeżeli urządzenie zakładu przemysłowego projektowane jest w budynku nowym lub w budynku istniejącym, który ma ulec zasadniczym przeróbkom, wówczas przedsiębiorca winien przedłożyć plany i szkice sytuacyjne odpowiadające przepisom budowlanym i poświadczone za zgodność przez władzę budowlaną, przyczem tak plany te i szkice, jak opisy fabrykacji i obliczenia należy z reguły dołączyć:

1) w dwóch egzemplarzach, o ile wykonanie robót budowlanych wymaga w myśl odnośnych przepisów budowlanych osobnego pozwolenia władzy budowlanej (konsensu budowlanego według ustaw budowlanych obowiązujących na obszarze b. zaboru austrjackiego),

2) w trzech egzemplarzach, o ile w myśl odnośnych przepisów budowlanych pozwolenie budowlane jest objęte zatwierdzeniem urządzenia zakładu według planów zatwierdzonych przez władzę budowlaną.

7.

Do podania o zatwierdzenie projektu urządzenia zakładu przemysłowego poruszanego siłą wodną winien przedsiębiorca dołączyć ponadto plany, projekty i obliczenia dotyczące instalacji wodnej, wymagane przez ustawę wodną.

8.

W odniesieniu do zakładów nieobjętych art. 16 władza przemysłowa I-ej instancji zbada przedstawiony przez przedsiębiorcę projekt urządzenia zakładu ze stanowiska obowiązujących przepisów (sanitarnych, budowlanych, ogniowych, bezpieczeństwa pracy itd.), zasięgając przytem opinji organów odnośnych władz, lub w razie potrzeby, sprawdzą w najkrótszej drodze lokal zakładu (w istniejącym budynku) przez organ tej władzy, której opinja ze względu na rodzaj zakładu jest najbardziej miarodajna.

W orzeczeniu zatwierdzającem należy umieścić ograniczenia i warunki, jakim winno odpowiadać urządzenie zakładu ze stanowiska zaznaczonych wyżej przepisów.

W szczególności podlegają tym przepisom:

1) wytwórnie środków spożywczych, jak: piekarnie, masarnie, olejarnie, wytwórnie cukrów i czekolady, młyny itp., oraz zakłady uciążliwe ze względu na wyziewy i odpływy, jak: pralnie chemiczne, mydlarnie, świeczkarnie, cegielnie itp.,

2) zakłady niebezpieczne pod względem ogniowym, jak: kuźnie i zakłady przerabiające łatwopalne materjały (drzewo, papier, słomę, bawełnę, konopie, len), szczególnie przy użyciu pieców (suszarnie), a zwłaszcza przy użyciu łatwopalnych, podgrzewanych płynów (spirytusu, benzyny, terpentyny, pokostu, lakierów itp.),

3) zakłady działające przy pomocy silników parowych, spalinowych i elektrycznych o mocy nieprzekraczającej 10 koni mechanicznych, przyczem nie należy uwAważać za podlegające zatwierdzeniu zakładów, działających przy pomocy silników elektrycznych bez pędni o mocy silnika lub łącznej mocy silników do 3 koni mechanicznych.

9.

Postępowanie w sprawie zatwierdzania projektu urządzenia zakładów przemysłowych, objętych art. 16, rozpoczyna władza II-ej instancji od bezzwłocznego zbadania podania i załączników, a o ile zachodzą co do nich braki, wzywa stronę w ciągu 7-miu dni po otrzymaniu podania do ich usunięcia.

Jeżeli projekt (plany i opisy) odpowiada przepisom, władza obiera właściwą formę postępowania w sprawie zatwierdzenia projektu w zależności od rodzaju, położenia i skali zakładu.

W większości wypadków zawiadomi władza właściwy dla miejsca zakładu urząd gminny (miejski) o zamierzonem urządzeniu zakładu przemysłowego, celem zebrania sprzeciwów zgłaszanych przez strony zainteresowane i przedstawienia władzy swojej opinji w ciągu 10-ciu dni.

Jeżeli zakład ma być urządzony na terenach należących do dwóch lub więcej gmin, natenczas wszystkie odnośne urzędy gminne (miejskie) należy zawiadomić jako właściwe dla miejsca danego zakładu przemysłowego.

Zawiadomienie winno zawierać:

1) nazwisko, imię i zawód przedsiębiorcy, przedmiot przedsiębiorstwa oraz miejsce jego położenia,

2) wskazanie miejsca, gdzie są złożone do przejrzenia podania, opisy, plany i rysunki,

3) wezwanie do zgłoszenia zarzutów przeciw urządzeniu zakładu i, ewentualnie,

4) wyznaczenie terminu rozprawy komisyjnej na miejscu, o ile jej przeprowadzenie uzna władza za konieczne celem zbadania dopuszczalności zakładu, bez względu na to, czy zarzuty zostaną zgłoszone lub nie.

Do powyższego zawiadomienia władza może dołączyć oprócz planu sytuacyjnego i opisu, udzielanych gminie według § 6, ustęp 1 rozporz. wykon., jeden egzemplarz projektu (plany i opisy) zamierzonego zakładu celem przejrzenia przez urząd gminny, z zastrzeżeniem zwrotu.

Władza przemysłowa może polecić urzędowi gminnemu (miejskiemu), aby po otrzymaniu zawiadomienia podał bezzwłocznie sposobem w gminie przyjętym treść zawiadomienia do powszechnej wiadomości, komunikując równocześnie o miejscu wyłożenia projektu i wskazując na ustawowy termin do wnoszenia sprzeciwów (patrz § 6, ustęp 1 rozp. wykon.). Władza może również polecić urzędowi gminnemu (miejskiemu), aby o treści zawiadomienia poinformował każdą z zainteresowanych stron oddzielnie. Należy zaś to uczynić, jeżeli została zarządzona rozprawa komisyjna na miejscu. Indywidualne zawiadomienie stron zainteresowanych wskazanem będzie zwłaszcza w tych wypadkach, gdy chodzić będzie o zakład szczególnego znaczenia z uwagi na jego rodzaj, położenie i skalę. W takich wypadkach może władza o zamierzonem urządzeniu tego rodzaju zakładu przemysłowego zamieścić takie ogłoszenie w wydawanym przez siebie dzienniku urzędowym.

Równocześnie z zawiadomieniem właściwego urzędu gminnego rozpoczyna władza z reguły przepisane w ustępie 2 art. 18 badanie z urzędu, zawiadamiając o zamierzonem urządzeniu zakładu przemysłowego władze zainteresowane, w szczególności zaś władzę budowlaną, przesyłając jej zarazem plany dla uzyskania poświadczenia za zgodność, o ile plany te złożone zostały bez takiego zaświadczenia, lub dla ewentualnego zatwierdzenia planów, jeśli tego wymagają obowiązujące przepisy budowlane.

Jeżeli zgłoszone zarzuty albo wielkość, rodzaj i położenie zakładu nie wymagają przeprowadzenia rozprawy komisyjnej na miejscu, wówczas władza przemysłowa wydaje decyzje na podstawie wyników przeprowadzonego zbadania dopuszczalności i urządzenia projektowanego zakładu ze stanowiska przepisów budowlanych, wodnych, sanitarnych, weterynaryjnych i bezpieczeństwa pracy po wzięciu pod uwagę opinji zainteresowanych władz.

10.

Jeżeli strony zainteresowane wniosły zarzuty, władza przemysłowa zarządza albo ustną rozprawę z udziałem zainteresowanych władz i stron (art. 19, ustęp 2) w lokalu urzędowym władzy przemysłowej, albo też może zarządzić komisyjną rozprawę na miejscu (art. 21, ustęp 1), jeżeli wniesione zarzuty władz i stron tego wymagają.

O terminie i miejscu rozprawy komisyjnej na miejscu należy zawiadomić zainteresowane władze (zobacz § 8, ustęp 1 rozp. wykon. z dnia 7 grudnia 1927 roku).

W rozprawie tej powinien zawsze wziąść udział delegat władzy przemysłowej I-ej instancji, którym w miarę potrzeby może być architekt względnie lekarz powiatowy lub miejski i delegat właściwego urzędu gminnego. Do udziału w rozprawie należy wzywać w każdym wypadku przedsiębiorcę i właściwego inspektora pracy, przy badaniu dopuszczalności wytwórni prochu strzelniczego i wszelkich środków i materjałów zapalających, wybuchowych i rozsadzających należy wzywać do rozprawy komisyjnej na miejscu władzę wojskową, a przy badaniu dopuszczalności zakładów projektowanych w ogniowym rejonie kolejowym — władzę kolejową. Pozatem do udziału w rozprawie należy także dopuścić sąsiadów, celem dania im możności poparcia zarzutów wniesionych za pośrednictwem urzędu gminnego lub bezpośrednio do władzy przemysłowej, oraz świadków i rzeczoznawców wskazanych przez zainteresowane strony.

Rozprawę komisyjną na miejscu rozpoczyna przewodniczący, którym winien być delegat władzy przemysłowej II-ej instancji, zwróceniem uwagi biorących udział w rozprawie na przepis art. 21, ust. 3 (o ile przedsiębiorca uczynił zastrzeżenie w myśl art. 17, ust. 2) i poleceniem wciągnięcia odnośnego zastrzeżenia do protokułu. Następnie w krótkim referacie omawia przewodniczący projektowany zakład, w szczególności jego rodzaj i położenie (na wsi, w mieście), odległość od budynków mieszkalnych lub publicznych. Z kolei członkowie komisji po zbadaniu warunków na miejscu określają dopuszczalność projektowanego zakładu ze względu na jego położenie, charakter i położenie dzielnicy, położenie budynków zakładu, ich odległość od sąsiednich budynków mieszkalnych, publicznych, drewnianych, niebezpiecznych pod względem pożarowym, a następnie określają warunki, jakim winny odpowiadać urządzenia techniczne zakładu, w szczególności: wentylacja naturalna, wzmocniona lub mechaniczna, urządzenie i rodzaj ścieków do oczyszczania i odprowadzania oczyszczonych odpływów (do rzeki, kanału ściekowego lub na nieużytki poza obręb miasta), oraz urządzenia do usuwania szkodliwych wyziewów i gazów, powstających przy fabrykacji.

Z rozprawy komisyjnej spisuje się protokuł według § 8, ustęp 2 rozporządzenia wykonawczego z dnia 7 grudnia 1927 r.

Protokuł należy zamknąć podaniem dnia i godziny zakończenia czynności komisji i podpisami jej członków.

Uwaga: Co do przewodniczenia na rozprawie komisyjnej w województwach małopolskich oraz na Spiszu i Orawie, zobacz §§ 1 i 8, ustęp 1 rozp. wykon. z dnia 7 grudnia 1927 r.

Władza przemysłowa, zatwierdzająca projekt urządzenia zakładu przemysłowego, winna w decyzji szczegółowo wymienić i określić warunki, pod jakiemi zezwala się na urządzenie i uruchomienie zakładu. Sformułowanie warunków w sposób ogólny, a więc np., że przedsiębiorca przemysłowy obowiązany jest urządzić zakład w ten sposób, by sąsiedzi nie byli narażeni na specjalne uciążliwości, jest niedopuszczalne.

Warunki te mogą odnosić się do:

1) placu, otoczenia (np. brudne lub szkodliwe pomieszczenia w sąsiednich lub przylegających do zakładu budynkach),

2) budynków, w których ma być urządzony zakład (ścian ogniowych, stropów, podług, schodów, drzwi i światła),

3) urządzeń mechanicznych (napędu, obrabiarek),

4) wentylacji przeznaczonej do usuwania szkodliwych gazów z pomieszczeń roboczych,

5) ścieków przeznaczonych do oczyszczenia i usuwania oczyszczonych odpływów,

6) urządzeń zaprowadzonych do usuwania szkodliwych wyziewów i gazów, celem zabezpieczenia powietrza od zanieczyszczania.

W decyzji ustala władza przemysłowa pretensje natury prywatno-prawnej, ugodowo niezałatwione, i odsyła je na zwyczajną drogę sądową.

W decyzji należy powołać jej podstawę prawną, w razie zaś odmowy zatwierdzenia projektu, podać ponadto szczegółowo powody nieuwzględnienia odnośnej prośby.

W decyzji należy pozatem ustalić udział stron w pokryciu kosztów.

Władza przemysłowa zatwierdzająca projekt może w decyzji zastrzec sobie prawo przepisania

dodatkowych warunków co do urządzenia zakładu na wypadek, jeśli po uruchomieniu zatwierdzonego zakładu okażą się w nim braki i szkodliwości wymagające usunięcia ze względu na bezpieczeństwo publiczne, w szczególności ze względu na bezpieczeństwo i spokój dla otoczenia (sąsiadów).

W decyzji, tak zatwierdzającej, jak i odmawiającej zatwierdzenia projektu urządzenia zakładu przemysłowego, należy zamieścić pouczenia o przysługującym środku prawnym.

12.

Równocześnie z rozpisaniem rozprawy winna władza przemysłowa wezwać zarówno przedsiębiorcę, jak i osoby, które podnoszą zarzuty, i mogą być z tego powodu późniejszą decyzją pociągnięte do pokrycia części kosztów (§ 9 rozp. wykon. z dnia 7 grudnia 1927 r.), do zdeponowania w kasie skarbowej pewnej określonej sumy pieniężnej na pokrycie kosztów, przewidzianych w związku z mającą się odbyć rozprawą.

Koszty udziału w rozprawie komisyjnej urzędników państwowych oblicza się według przepisów normujących należności za podróże służbowe, delegacje i t. d. funkcjonarjuszów państwowych.

Koszty spowodowane bytnością delegata władzy przemysłowej na miejscu w celu sprawdzenia urządzenia zakładu — stosownie do postanowienia art. 24, ust. 2 — ponosi Skarb Państwa.

Koszty świadków i rzeczoznawców wskazanych przez stronę (art. 21, ust. 1) ponosi sama strona.

13.

Ustawa przemysłowa nie przewiduje osobnego pozwolenia na uruchomienie zakładu przemysłowego. Przemysłowiec zatem, uzyskawszy zatwierdzenie projektu, może uruchomić zaraz zakład przemysłowy, o ile urządził go zgodnie z zatwierdzonym projektem, winien on jednak bez zwłoki zawiadomić o tem uruchomieniu właściwą władzę przemysłową, która może w odpowiednim czasie stwierdzić przez swego delegata, czy uruchomiony zakład odpowiada w zupełności warunkom przepisanym w decyzji zatwierdzającej projekt urządzenia.

14.

Według postanowienia art. 25 przedsiębiorca nie jest obowiązany donieść władzy przemysłowej o takich zmianach w zatwierdzonym zakładzie, które wskutek swej istoty nie sprzeciwiają się żadnym postanowieniom ustawowym i nie mogą wywołać zastrzeżeń z art. 14 co do zagrażania bezpieczeństwu publicznemu i t. d.

15.

W wypadkach przewidzianych w art. 15, ust. 1 władza powinna o ile możności równocześnie z zarządzonem na podstawie ustawy przemysłowej dochodzeniem w sprawie zatwierdzenia projektu urządzenia zakładu przemysłowego uskutecznić wszelkie wynikające z przepisów budowlanych względnie wodnych czynności w tym celu, aby w jednem i tem samem postępowaniu omówiona została dopuszczalność odnośnego zakładu z punktu widzenia wszystkich wchodzących w grę przepisów tak, iżby jedna decyzja władzy wydana w terminie przewidzianym w ustawie przemysłowej mogła załatwić równocześnie zatwierdzenie projektu urządzenia zakładu przemysłowego jak i udzielenie odnośnych pozwoleń.

Jeżeli jednak sprawa pozwolenia wodno-prawnego nie da się załatwić równocześnie z zatwierdzeniem projektu urządzenia zakładu przemysłowego ze względu na to, że termin dla dochodzeń przewidzianych przez przepisy wodne ma według tych przepisów trwać dłużej, niż przewiduje to ustawa przemysłowa dla zatwierdzenia projektu urządzenia zakładu przemysłowego, natenczas władza przemysłowa bądź wstrzyma się z wydaniem przedsiębiorcy decyzji co do zatwierdzenia zakładu przemysłowego aż do ukończenia dochodzeń wodnych, bądź wyda przedsiębiorcy na jego żądanie osobno decyzję przemysłową, zastrzegając w niej analogicznie do postanowienia art. 15 ust. 2, że urządzenie odnośnego zakładu przemysłowego uzależnia się od poprzedniego uzyskania przepisanego pozwolenia wodno-prawnego.

Jeżeli urządzenie zakładu przemysłowego wymagać będzie ustawienia kotłów parowych, władza przemysłowa w decyzji zatwierdzającej projekt winna uczynić zastrzeżenie co do uzyskania przez przedsiębiorcę przepisanego w ustawie o kotłach parowych pozwolenia na ustawienie kotłów.

Udział inspekcji pracy.

16.

Przed decyzjami władzy przemysłowej, dotyczącemi zatwierdzania projektu urządzania i zmiany urządzania zakładu przemysłowego, należy zasięgać opinji właściwego inspektora pracy, z tym jednak wyjątkiem, że w przypadkach, w których ma miejsce postępowanie uproszczone w myśl art. 27 i 28 ustawy przemysłowej, władza przemysłowa może nie zasięgać tej opinji, o ile chodzi o zakłady zatrudniające nie wyżej pięciu robotników.

W wypadkach, kiedy przedsiębiorca przedkłada plany i opisy, władza przemysłowa I-ej instancji przesyła im kopję (jeden ich egzemplarz) obwodowemu inspektorowi pracy, a władza przemysłowa wojewódzka — okręgowemu inspektorowi pracy.

W razie zatwierdzania projektu urządzenia zakładu przemysłowego zatrudniającego poniżej 25 robotników, władze przemysłowe przesyłają plany właściwym inspektorom pracy do opinji i zwrotu; jeżeli zaś przesłanie planów jest możliwe z wyjątkowo ważnych powodów, a inspektor pracy ma siedzibę urzę-

dową w miejscu siedziby władzy przemysłowej, to władza przemysłowa powinna umożliwić inspektorowi pracy wgląd w znajdujące się u niej plany i opisy.

Do komisyjnej rozprawy na miejscu należy wzywać inspektora pracy w każdym wypadku, a to o ile rozprawę tę przeprowadza władza przemysłowa wojewódzka — okręgowego, o ile zaś władza przemysłowa I-ej instancji — obwodowego inspektora pracy.

17.

Jeżeli decyzja władzy przemysłowej I-ej instancji, odnosząca się do zatwierdzenia projektu urządzenia zakładu przemysłowego nie uwzględnia zarzutów względnie warunków co do urządzenia, zgłoszonych przez właściwego obwodowego inspektora pracy, inspektorowi temu przysługuje prawo do wniesienia przed prawomocnością odnośnej decyzji przedstawienia (zażalenia) do władzy przemysłowej wojewódzkiej, która decyduje ostatecznie po wysłuchaniu opinji właściwego okręgowego inspektora pracy. Jeżeli chodzi o przedstawienie (zażalenie) okręgowego inspektora pracy w odniesieniu do decyzji wydanej w pierwszej instancji przez wojewódzką władzę przemysłową, decyduje Minister Przemysłu i Handlu po zasięgnięciu opinji Ministra Pracy i Opieki Społecznej.

II. PRZEMYSŁ KONCESJONOWANY.

1.

Władzą powołaną do przyjmowania podań o udzielenie koncesji na prowadzenie przemysłu koncesjonowanego jest władza przemysłowa I-ej instancji, właściwa dla miejsca siedziby przemysłu nawet w tym wypadku, gdy nadanie koncesji należy w myśl art. 132 ust. 2 L. 3 do władzy przemysłowej II instancji.

2.

Podanie wnosi strona pisemnie lub ustnie (protokularnie).

Władza przemysłowa II-ej instancji może ustalić w myśl § 33 rozp. wykon. z dnia 7 grudnia 1927 r. specjalne wzory także dla podań o koncesje.

3.

Władza przemysłowa I-ej instancji winna baczyć, aby podanie (względnie protokuł zastępujący podanie) było należycie ostemplowane, stosownie do postanowień ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. Nr 98, poz. 570).

W podaniu (względnie w protokule) winny być wymienione następujące dane:

1) imię, nazwisko, wiek, przynależność państwowa i miejsce zamieszkania ubiegającego się o koncesję,

2) dokładne określenie przedmiotu zamierzonego przedsiębiorstwa,

3) miejsce prowadzenia przemysłu (siedziba, lokal) i ewentualnie

4) firma przedsiębiorstwa.

Jeżeli chodzi o koncesję na prowadzenie przemysłów wymienionych w art. 8 pod 1, 2, 3, 4 i 8, strona powinna dołączyć do podania dowód umiejętności zawodowej, określony w rozporządzeniu ministerjalnem z dnia 9 grudnia 1927 roku (Dz. Ust. Nr 111/27, poz. 943).

Jeżeli przemysł ma być prowadzony przez zastępcę, podanie winno zawierać dane tyczące się jego osoby, obok danych odnoszących się do osoby koncesjonarjusza.

Osoby prawne obok szczegółów określonych pod 1, 2, 3 i 4 powinny wymienić w podaniu dane tyczące się osoby ustanowionego przez nich zastępcy, w szczególności zaś, jeżeli chodzi o przemysł wymagający dowodu umiejętności zawodowej, dołączyć świadectwo stwierdzające posiadanie przez zastępcę tej umiejętności.

4.

Poprzednie sądowe ukaranie petenta nie stanowi samo przez się podstawy do odmowy koncesji, jednakże fakt (fakty) takiego ukarania może mieć znaczenie o tyle, o ile wpływa na ocenę interesu publicznego lub bezpieczeństwa Państwa, ze względu na które władza może odmówić koncesji w myśl art. 10.

5.

Petent ubiegający się o koncesję na przedsiębiorstwo wymagające przedłożenia dowodu umiejętności zawodowej, o ile nie może co do tego dowodu uczynić zadość postanowieniom rozporządzenia Min. z dnia 9-go grudnia 1927 roku, może w wypadkach określonych w art. 9 ust. 3 uzyskać t. zw. dyspenzę od przedłożenia odnośnego dowodu.

Podania o taką dyspenzę przyjmuje władza przemysłowa I-ej instancji i do niej również, zanim przedłoży sprawę wyższej władzy do decyzji, należy przeprowadzenie dochodzenia w tym kierunku, czy i jakie w danym wypadku zachodzą okoliczności zasługujące na szczególne uwzględnienie, oraz jaki i w jaki sposób nabyty zasób wiadomości konieczny do prowadzenia zamierzonego przemysłu posiada petent.

Ta ostatnia okoliczność może być stwierdzona np. za pomocą przedłożenia przez petenta wiarogodnych choć nie formalnych świadectw, lub protokularnego przesłuchania świadków, mogących stwierdzić, gdzie i jak długo petent kształcił się względnie pracował w danym zawodzie i t. p.

6.

Siedziba przedsiębiorstwa może mieć niejednokrotnie decydujące znaczenie przy rozpatrywaniu podania o udzielenie koncesji, ze względu na przepis art. 10. I tak np. wzgląd na bezpieczeństwo Państwa może uzasadnić odmowę koncesji na wyrób broni i amunicji lub materjałów wybuchowych, jeśli siedziba danego przedsiębiorstwa miałaby znajdować się

blisko granic Państwa, choćby zresztą projekt urządzenia zakładu przemysłowego odpowiadał przepisom.

7.

Obowiązkiem władzy przemysłowej I-ej instancji jest przed udzieleniem koncesji względnie przed przedłożeniem aktów wojewódzkiej władzy przemysłowej przeprowadzić w jak najkrótszy sposób dochodzenia, czy co do lokalu przemysłowego nie zachodzą jakie przeszkody ze względów sanitarnych, bezpieczeństwa publicznego, budowlanych, ogniowych i t. p.

8.

Jeśli zakład podlegający koncesjonowaniu z istoty swej wymaga zatwierdzenia projektu urządzenia (art. 8, 1, 2, 4, 5 i 13), lub jeżeli władza przemysłowa uzna, że przedsiębiorstwo z uwagi na położenie lokalu albo sposób wykonywania przemysłu należy do kategorji zakładów objętych art. 14 lub 16, wówczas, zależnie od rodzaju zamierzonego przemysłu i od warunków miejscowych, władza przemysłowa albo wyda stronie koncesję z zastrzeżeniem, że rozpocząć wykonywanie przemysłu będzie mogła dopiero po uzyskaniu zatwierdzenia projektu urzędzenia zakładu, przyczem koncesja taka nadaje ubiegającemu się tylko prawo prowadzenia przemysłu, w zasadzie nie przesądzając w niczem wyników postępowania z art. 17—26, lub udzielenie koncesji uzależni od uzyskania przez stronę przepisanego zatwierdzenia projektu urządzenia odnośnego zakładu przemysłowego.

9.

Podkreśla się, że uzyskanie zatwierdzenia projektu urządzenia zakładu przemysłowego jest aktem prawnym, zupełnie niezależnym od faktu posiadania koncesji na prowadzenie przemysłu w zatwierdzonym zakładzie. Ubiegający się przeto o koncesję winien uczynić zadość przepisom dotyczącym jej uzyskania, choćby już poprzedni posiadacz przedsiębiorstwa uzyskał zatwierdzenie projektu urządzenia zakładu, w którym ma być wykonywany przemysł koncesjonowany.

10.

W koncesji można zastrzec warunki jej udzielenia; można w niej np. przepisać (o ile przedsiębiorstwo nie wymaga zatwierdzenia projektu urządzenia zakładu) potrzebne w odnośnym zakładzie urządzenia i uzupełnienia z podaniem terminu wykonania ich przez przedsiębiorcę, nakazać, jeśli chodzi o koncesję na przemysł kominiarski, stosowanie się do ustalonej taryfy maksymalnej itd. Natomiast nie można ograniczać ważności koncesji co do czasu, warunek taki bowiem byłby niezgodny z rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej o prawie przemysłowem.

11.

Wojewódzka władza przemysłowa, powziąwszy decyzję w sprawie koncesji co do przemysłów wymienionych w art. 8, 1, 3, 4, 5, 7, 8, 9 i 11, przesyła tę decyzję władzy przemysłowej I ej instancji, której rzeczą już będzie zakomunikowanie petentowi treści decyzji, oraz w wypadku uwzględnienia podania — sporządzenie i wręczenie petentowi formalnego dokumentu koncesyjnego.

W decyzji należy powołać przepis, na którego zasadzie ją wydano, nawet w wypadkach, w których decyzja władzy odpowiada w zupełności życzeniu strony; w razie zaś odmownej decyzji — przytoczyć ponadto powody nieuwzględnienia podania o udzielenie koncesji (art. 137).

Z postanowienia art. 135 ust. 5 wynika, że jednym i tym samym aktem może być objęta decyzja tak w sprawie udzielenia koncesji, jak i co do przyjęcia do wiadomości prowadzenia danego przemysłu przez zastępcę (art. 38).

12.

Dokument koncesyjny podlega opłacie stemplowej stosownie do postanowienia ustawy z dnia 1 lipca 1926 roku o opłatach stemplowych (Dz. Ust. Nr 98, poz. 570), względnie rozporządzenia wykonawczego do niej z dnia 20 listopada 1926 r. (Dz Ust. Nr 123, poz. 713).

13.

Wydanie pozwolenia na zmianę lokalu przedsiębiorstwa koncesjonowanego, rodzaju wymienionego w art. 8 pod 1, 3, 4, 5, 7, 8, 9 i 11 należy do władzy przemysłowej wojewódzkiej.

Odnośne podanie wnosi się za pośrednictwem władzy przemysłowej I-ej instancji.

14.

Z uwagi na interes publiczny, uzasadniający według art. 10 odmowę koncesji, nie należy udzielać koncesji na przemysł zastawniczy (art. 8 i 11) w przypadkach, kiedy ubiegający się o taką koncesję nie wykazuje szczególnej solidności finansowej i etycznej, oraz kiedy nie zachodzi istotna potrzeba powstania w danej miejscowości prywatnego zakładu zastawniczego.

W celu wyjaśnienia powyższych kwestyj, władza przemysłowa I-ej instancji po otrzymaniu podania o koncesję powinna przeprowadzić odpowiednie badania, których wynik przedstawia wraz z odnośnem podaniem władzy przemysłowej wojewódzkiej, właściwej do wydawania koncesji na przedsiębiorstwa zastawnicze (art. 132, 1, 3). W kwestji, czy istotnie zachodzi miejscowa potrzeba powstania prywatnego zakładu zastawniczego, władza przemysłowa I-ej instancji powinna w każdym razie wysłuchać opinji miejscowej władzy komunalnej. O ile w danej miejscowości istnieje już zakład zastawniczy prowadzony przez związek komunalny lub przez komunalną kasę oszczędności, władza przemysłowa I-ej instancji powinna zasięgnąć opinji miejscowego związku komu-

nalnego. To samo dotyczy przypadku, gdy w danej miejscowości organ stanowiący związku komunalnego przeprowadził uchwałę o powołaniu do życia zakładu zastawniczego, chociażby nawet uchwała ta nie została jeszcze zatwierdzona przez władzę nadzorczą.

Władza przemysłowa wojewódzka przed załatwieniem sprawy koncesji na przemysł zastawniczy powinna zasięgnąć, prócz przewidzianej w art. 10 opinji izby przemysłowo-handlowej, także opinję właściwej izby skarbowej.

W koncesjach na przemysł zastawniczy należy zawsze zastrzegać, że przedsiębiorstwu nie wolno przyjmować w zastaw:

a) przedmiotów wybuchowych i łatwo zapalnych,

b) przedmiotów, których prowadzenie w obrót jest prawnie niedozwolone, przedmiotów służących do ekwipunku i uzbrojenia wojskowego, oraz współczesnej broni palnej i amunicji,

c) przedmiotów poświęconych służbie bożej.

III. PRZEMYSŁ OKRĘŻNY
(dział III, art. 45—59 ustawy przemysłowej).

1.

Do charakterystycznych cech przemysłu okrężnego w rozumieniu ustawy przemysłowej należy przedewszystkiem to, że:

a) przemysł okrężny musi być wykonywany osobiście. To też właściciel licencji na przemysł okrężny nawet w razie przybrania sobie za pozwoleniem władzy pomocnika (art. 58) powinien osobiście prowadzić ten przemysł, nie może zatem oddawać licencji pomocnikowi dla prowadzenia przemysłu w jego zastępstwie.

W konsekwencji powyższego licencję na przemysł okrężny może otrzymać tylko osoba fizyczna, nie może zaś jej otrzymać osoba prawna, postanowienia bowiem o zastępstwie w wykonywaniu przemysłu nie mają zastosowania w odniesieniu do przemysłu okrężnego.

b) Przemysł okrężny jest prowadzony bez stałej siedziby przemysłowej, stąd nawet brak po stronie ubiegającego się o licencję faktycznego stałego miejsca zamieszkania w państwie uzasadnia odmowę tylko fakultatywnie, nie zaś obligatywnie (art. 52).

c) Za przemysł okrężny uważa się odnośne zatrudnienie zarobkowe, wykonywane nie tylko poza obrębem gminy zamieszkania okrążcy, lecz również i zatrudnienie takie wykonywane w obrębie tej gminy, w której właściciel licencji mieszka.

2.

Do czynności podpadających pod przepisy działu III ustawy przemysłowej należy między innemi skupywanie w celu odsprzedaży towarów u innych osób niż kupców, albo w innych miejscowościach niż przeznaczonych do sprzedaży towarów. Natomiast nie jes przemysłem okrężnym i nie wymaga licencji z działu III skupywanie sposobem okrężnym przez przemysłowca ze stałą siedzibą dla potrzeb swego przedsiębiorstwa towarów u kupców, wytwórców lub w miejscach publicznej sprzedaży (np. w salach licytacyjnych, na targach).

O ileby jednak przemysłowiec posiadający stałą siedzibę przemysłową chciał skupywać okrężnie odnośne towary także w innych miejscach niż wyżej wskazano (np. na ulicach miasta, po drogach) lub u innych osób aniżeli kupców i wytwórców, musiałby uzyskać na to licencję z art. 46.

3.

Publiczni posłańcy, tragarze i przewodnicy, o których mowa w art. 43, nie podpadają pod przepisy o przemyśle okrężnym, lecz prowadzą w porozumieniu ustawy przemysłowej przemysł z stałą siedzibą, wymagający zgłoszenia w myśl art. 7.

4.

Władza przemysłowa I-ej instancji, właściwa dla miejsca zamieszkania petenta, jest powołana w myśl art. 135, ust. 2 do przyjmowania podań o udzielenie licencyj (pozwoleń) na przemysł okrężny.

Podania te wnosi strona pisemnie, albo ustnie do protokułu.

Petent powinien złożyć władzy swą fotografję o wymiarze conajmniej 6 × 7 cm. i wykazującą dobrze podobieństwo.

5.

Władza przemysłowa stwierdza w pierwszym rzędzie, czy ubiegający się o licencję posiada polskie obywatelstwo, brak bowiem tego obywatelstwa powoduje odmowę licencji bez dalszych badań.

Od odmownych decyzyj, powziętych na zasadzie art. 51 i 52, mogą strony odwołać się do władzy wyższej, jak to wynika z ogólnego przepisu art. 137.

6.

Jeżeli żadna z przytoczonych w art. 51 i 52 okoliczności nie ma miejsca i udzieleniu licencji nie stoi na przeszkodzie zarządzone na podstawie art. 52 ust. 3 ograniczenie, władza przemysłowa I-ej instancji winna wydać licencję według wzoru ustalonego w załączniku do rozp. wykonawczego z dnia 7 grudnia 1927 roku z ważnością na jeden rok kalendarzowy i na obszar województwa, w którem znajduje się siedziba władzy.

7.

Uwzględnienie prośby o rozszerzenie ważności licencji, wydanej w innem województwie, na swoje terytorjum pozostawione jest swobodnemu uznaniu władzy przemysłowej wojewódzkiej. Nie zwalnia to jednak tej władzy od obowiązku podania powodów w razie nieuwzględnienia odnośnej prośby (art. 137).

Władze przemysłowe II-ej instancji udzielają powyższych pozwoleń w formie wiz, umieszczonych w książeczce licencyjnej domokrążcy, przyczem prowadzą wykaz udzielonych wiz tego rodzaju.

8.

W art. 55 przewiduje ustawa możność ograniczenia przemysłu okrężnego w dwojaki sposób.

Według ust. 1 tego artykułu wojewódzka władza przemysłowa na wniosek rady gminnej (miejskiej) może wydać zarządzenie ograniczające prawo wykonywania przemysłów wymienionych w art. 45, 1, 1 i 3 w ten sposób, że domokrążca, pragnący prowadzić ten przemysł w poszczególnych gminach położonych na obszarze podległym innej władzy przemysłowej aniżeli ta, która mu wydała licencję, winien wpierw uzyskać od tamtej władzy zezwolenie w formie wizy, umieszczonej w książeczce licencyjnej.

Udzielenie takiej wizy winno być zanotowane w wykazie wiz, prowadzonym przez władzę przemysłową I-ej instancji.

Ograniczenie powyższe daje władzom możność odpowiedniego regulowania nadmiernego przypływu zamiejscowych handlarzy okrężnych, jaki często daje się zauważyć w większych miastach, oraz w czasie sezonu kuracyjnego lub letniego w zdrojowiskach, uzdrowiskach i letniskach.

Pozatem, według ustępu 3 art. 55, władza przemysłowa wojewódzka jest uprawniona w pewnych wypadkach po przeprowadzeniu przepisanego postępowania ograniczyć ilość wydawanych licencyj na przemysły z art. 45, 1, 1 i 3.

Z uwagi na to, że ustawa przepisuje uwzględnienie w takim przypadku wszystkich tych osób, które posiadały już licencje na przemysł okrężny, władza przemysłowa wojewódzka, wydając odnośne zarządzenie, nie powinna ustalać w niem mniejszej ilości licencyj do wydawania, niż ilość licencyj już wydanych przed zarządzeniem.

9.

Uwidocznione w napisie określonym w art. 50 nazwisko, imię i miejsce zamieszkania winny zgadzać się z nazwiskiem, imieniem i miejscem zamieszkania podanemi w licencji (art. 55).

10.

Prowadzący przemysł okrężny powinien w zasadzie obchodzić się bez pomocnika (art. 45, ust. 1), w art. 58 jednak jest przewidziana możność udzielenia pozwolenia na przybranie sobie stałego pomocnika w wypadkach zasługujących na uwzględnienie, jak podeszły wiek, ułomność fizyczna, konieczność używania stale obcej pomocy do przenoszenia lub przewożenia wózkiem i t. p. towarów ciężkich lub znacznej objętości.

IV. TARGI GMINNE
(dział IV, art. 60—68 ustawy przemysłowej).

1.

Postanowienia działu IV ustawy przemysłowej tyczą się targów (jarmarków) gminnych, t. j. targów odbywających się w lokalach i miejscach urządzonych przez gminę jako targowisko, w dniach i godzinach ustalonych regulaminem targowym uchwalonym przez radę gminną (miejską) i zatwierdzonym przez władzę przemysłową. O ile zatem chodziłoby o przedsiębiorstwo polegające na urządzeniu i utrzymywaniu przez osobę prywatną na gruncie prywatnym hal targowych, to przedsiębiorstwo takie należałoby traktować ze stanowiska ustawy przemysłowej jako zwykły zakład przemysłowy. Natomiast ustawa nie zawiera wogóle żadnych postanowień o urządzaniu wystaw, pokazów i takich targów sui generis, jak „Targi Wschodnie“ lub „Targi Poznańskie“.

2.

Targi gminne dzielą się na targi małe i targi wielkie (jarmarki).

Głównym celem targów małych jest ułatwienie aprowizacji oraz zaopatrywania się ludności miejscowej i okolicznej w narzędzia i naczynia gospodarcze i rolnicze, oraz takie przedmioty powszedniego użytku, które ludność okoliczna danej miejscowości zwykła nabywać na targach. Pod tym względem zachodzą różnice w zwyczajach ludności poszczególnych okolic. Dlatego w ust. 2 art. 61 jest przewidziana możność rozszerzenia listy przedmiotów obrotu targowego.

Art. 61 rozróżnia takie przedmioty, które muszą być dopuszczone do obrotu na targu małym i takie, które oprócz tego mogą być dopuszczone na zasadzie decyzji władzy przemysłowej I-ej instancji. Podstawę tej decyzji stanowi zawsze odpowiedni, zgłoszony w formie podania, wniosek rady gminnej (miejskiej), tudzież istniejące w zaznaczonym wyżej względzie zwyczaje i potrzeby miejscowe.

Targi małe odbywają się zazwyczaj co tydzień, mogą być jednak ustanowione w rzadszych lub częstrzych terminach.

Z natury rzeczy wynika, że targi wielkie (jarmarki) odbywają się rzadziej, aniżeli targi małe, zasadniczo zaś targi wielkie różnią się od targów małych zakresem obrotu targowego (art. 62).

3.

Podania o nadanie uprawnienia targowego, które powinny być składane na piśmie, przyjmuje władza przemysłowa I-ej instancji. Do podania winna gmina dołączyć wyciąg z protokułu odnośnego posiedzenia rady gminnej (miejskiej), projekt urządzenia targowiska, tudzież projekt regulaminu targowego.

Projekty urządzenia targowiska oraz regulaminu targowego gmina powinna przedłożyć, jeżeli chodzi

o targi wielkie, przynajmniej w trzech egzemplarzach, jeżeli zaś o targi małe — przynajmniej w dwóch egzemplarzach. Po udzieleniu uprawnienia na targi wielkie jeden z powyższych trzech egzemplarzy zostaje w aktach władzy przemysłowej wojewódzkiej, jeden w aktach władzy przemysłowej I-ej instancji, a pozostały zwraca się gminie. Po udzieleniu uprawnienia na targi małe jeden egzemplarz zaznaczonych załączników zostaje w aktach władzy przemysłowej I-ej instancji, drugi zwraca się gminie.

4.

W projekcie regulaminu winny być wskazane lokale i miejsca, urządzone przez gminę jako targowiska, podany czas targowy, a mianowicie godziny rozpoczęcia i końca czasu sprzedaży, następnie należy wymienić towary mające stanowić przedmiot obrotu targowego, przyczem można umieścić zastrzeżenie, według którego konsumentom przysługiwać będzie wyłączne prawo zakupu artykułów żywnościowych w pierwszych godzinach targowych

Oprócz powyższych postanowień regulaminy mogą zawierać nakazy i zakazy natury policyjnej, np. co do stanowisk targowych, co do umieszczania ławek, bud i t. p., zajeżdżania wozów, rozpakowywania i pakowania towarów (ze względu np na tamowanie ruchu lub zaśmiecanie placu targowego) itp.

Co do targowisk należy baczyć, aby ich położenie i urządzenie odpowiadały obowiązującym w tym względzie przepisom (zwłaszcza weterynaryjnym, jeśli chodzi o targowiska zwierzęce).

5.

Przed udzieleniem uprawnienia targowego władza przemysłowa I-ej instancji wzywa sąsiednie gminy, posiadające prawo targowe, do wypowiedzenia się, czy i w jakiej mierze nowy targ z powodu obranego czasu targowego (dnia odbywania targów) mógłby przeszkadzać normalnemu obsyłaniu okolicznych targów.

Dopiero po przeprowadzeniu zaznaczonego dochodzenia władza przemysłowa I-ej instancji odnosi się do izby przemysłowo-handlowej o opinję i udziela lub odmawia uprawnienia, względnie, gdy chodzi o targ wielki, przedkłada akta sprawy ze swem sprawozdaniem władzy przemysłowej II-ej instancji do zadecydowania.

Celem możliwie pewnego wyjaśnienia kwestji, czy zachodzi wogóle miejscowa potrzeba zaprowadzenia nowych targów, oraz czy jest właściwy czas targowy proponowany przez gminę starającą się o uprawnienie, władza przemysłowa może przed zadecydowaniem sprawy zasięgnąć opinji także np. organu samorządu powiatowego (wydział powiatowy) oraz, jeżeli chodzi o uprawnienie na targi bydlęce, instytucji zastępującej ogólne interesy rolnictwa.

W udzielonem uprawnieniu na targ wielki należy wyraźnie określić czas targowy oraz wymienić w razie ograniczenia obrotu targowego, dla jakich rodzajów towarów poza przedmiotami, określonemi w art. 61, przeznaczony jest dany targ wielki.

6.

Na zasadzie art. 67, ustęp 1 nawet ci, którzy chcą okrężnym sposobem sprzedawać i kupować na targach towary, nie potrzebują żadnych pozwoleń (licencyj), jeżeli spełnianie tych czynności ograniczą do miejsc przeznaczonych do targu, do godzin targowych i do rodzajów towarów dopuszczonych do obrotu na danym targu.

V. KOOPERACJE i ZWIĄZKI KOOPERACYJ
(dział V, art. 69—110 ustawy przemysłowej).

1.

Do art. 69. Ustawa przemysłowa przewiduje dobrowolne zrzeszenie się prowadzących przemysł w rozumieniu art. 1 i 2, nie tamując prawa prowadzących przemysł do zrzeszania się w stowarzyszenia i związki (art. 110) na zasadzie ogólnych ustaw o stowarzyszeniach, dla spełnienia zadań, wskazanych w art. 70, 71 i 100.

Prowadzący samoistnie rzemiosło w rozumieniu art. 144 do 147, 3, 7, 198 ust. 4 i 5 zrzeszać się mogą na zasadzie art. 69 i 160 w wolne korporacje rzemieślnicze (cechy).

2.

Do art. 70 i 71. Zadanie korporacji (cechu), wymienione w art. 70, muszą być pomieszczone w jej statucie, wymienione zaś w art. 71 mogą znaleźć uwzględnienie w zupełności lub w części, zależnie od tych urządzeń, jakie korporacja (cech) zamierza powołać do życia.

Dla wypełnienia zadań wymienionych w art. 70, 1, 2 i 3, mogą być powołane na zasadzie art. 85 przy cechu specjalne wydziały dla spraw uczniowskich i dla spraw czeladniczych.

3.

Do art. 83. Przejściowy sposób lokaty funduszów korporacji lub cechu, o którym mowa w art. 83 i na który może wyjątkowo zezwolić władza nadzorcza, będzie mógł znaleźć między innemi także uwzględnienie zwłaszcza w tych wypadkach, kiedy utworzone przez korporację lub cech specjalne urządzenia charakteru gospodarczego będą wymagały finansowego poparcia z funduszów korporacji lub cechu do tego czasu, dopóki nie staną o własnych siłach.

4.

Do art. 85. Powołanie mężów zaufania przez zarząd korporacji lub cechu może okazać się koniecznem wówczas, kiedy zarząd z powodu znacznego

okręgu działalności nie będzie mógł wypełniać należycie ciążących na nim obowiązków statutowych, np. kontroli nad przestrzeganiem przepisów, wydanych o zatrudnieniu pomocników i uczniów, uczęszczaniu do szkoły dokształcającej lub zawodowej i przepisów, regulujących sprawy uczniów.

5.

Do art. 87, 88, 89. Sposób zwołania walnego zebrania członków korporacji lub cechu winien być określony w statucie specjalnie w takich wypadkach, kiedy walne zebranie ma powziąć uchwałę co do ustanowienia zebrań delegatów oraz dokonać wyborów tychże w myśl art. 87, następnie w sprawach wyborów władz korporacji lub cechu, zmiany statutu i statutów dodatkowych, oraz rozwiązania korporacji lub cechu. Sprawy tej wagi będą wymagały zwołania członków na walne zebranie za pomocą imiennych, pisemnych zaproszeń, wysyłanych pocztą lub doręczania przez specjalnego posłańca za pokwitowaniem w oddzielnej książeczce, w innych zaś wypadkach można poprzestać na ogłoszeniu w czasopiśmie.

Ponadto zaleca się ustalenie statutem obecności odpowiedniej liczby członków uprawnionych do powzięcia decyzji, w szczególności w razie uchwalania zmian statutu i rozwiązania korporacji lub cechu.

6.

Do art. 90. Ustalenie w statucie okresu pełnienia funkcji zarządu zaleca się tak ująć, żeby dać możność odnawiania zarządu nowemi siłami w krótszych okresach czasu, do trzech lat, organizacja bowiem szeregu urządzeń i wypełnienie różnorodnych zadań, jakie ustawa zakreśla korporacji lub cechowi, będą wymagały przypływu świeżych sił, wciągania coraz większego grona członków korporacji lub cechu do pracy organizacyjnej.

7.

Do art. 97. Walne zebranie członków korporacji (cechu) może powierzyć likwidację spraw w razie dobrowolnego rozwiązania korporacji (cechu) komisji likwidacyjnej, wybranej przez walne zebranie.

8.

Do art. 141. Przy rozpoczęciu samoistnego prowadzenia rzemiosła (art. 144) i zrzeczeniu się uprawnienia przemysłowego mają zastosowanie postanowienia art. 7, 135, 136 i 147.

9.

Do art. 142. W związku z postanowieniami art. 168 i 174, oraz w celu ułatwienia przeprowadzenia wyborów do izb rzemieślniczych, mających być zawodową reprezentacją interesów przemysłu rzemieślniczego, wyszczególnione w art. 142 rzemiosła podlegają zebraniu w grupy zawodowe według zasady ustalania ich wzajemnego związku tak pod względem używanego materjału, jak i pod względem techniki wytwarzania lub przetwarzanie.

10.

Do art. 150. Do lat praktyki zawodowej, ustalonej odnośnemi rozporządzeniami Ministra Przemysłu i Handlu, zalicza się zarówno lata pracy w charakterze czeladnika i t. p., jak i lata pracy samoistnej w danym zawodzie.

11.

Do art. 164. Wspólne obrady, o których mowa w tym artykule, będą wskazane wówczas, kiedy będzie chodziło o rozważenie wniesienia na walne zebranie członków cechu wniosku w sprawie utworzenia urządzeń obchodzących zarówno pracodawców, jak i pracowników.

12.

Do art. 176. Zarządzając wybory do izby rzemieślniczej, władza przemysłowa wojewódzka winna posiadać dokładny rejestr wszystkich rzemieślników prowadzących samoistnie przemysł rzemieślniczy w okręgu izby przynajmniej od trzech lat (art. 174), przy zastosowaniu się do odnośnych postanowień art. 198 i 136.

Na podstawie rejestru rzemieślników, posiadających prawo wybierania i wybieralności do izby rzemieślniczej (art. 174), władza przemysłowa wojewódzka, uwzględniając ustanowioną liczbę członków izby i ich zastępców na każdy obwód w okręgu izby, winna tak rozdzielać mandaty członków i ich zastępców między poszczególnemi zawodami rzemieślniczemi zarówno w całym okręgu izby, jak i w każdym obwodzie, żeby były reprezentowane o ile możności wszystkie zawody rzemieślnicze, wykonywane na terenie izby.

13.

Do art. 178. Władza przemysłowa wojewódzka powinna w terminie 3-dniowym donieść Ministrowi Przemysłu i Handlu o każdej zakomunikowanej jej zmianie w składzie zarządu izby.

14.

Do art. 190. W razie założenia sprzeciwu na posiedzeniu izby, przedstawiciel Rządu zawiadamia o tem niezwłocznie Ministra Przemysłu i Handlu w drodze służbowej.

VII. PROWADZENIE REJESTRÓW UPRAWNIEŃ PRZEMYSŁOWYCH oraz REJESTRÓW ZAKŁADÓW w myśl art. 136.

Rodzaje rejestrów.

1.

Władze I-ej instancji prowadzą:

dla przemysłu koncesjonowanego:

I. Rejestr koncesji.

dla przemysłów niekoncesjonowanych:

II. Dwa rejestry potwierdzeń zgłoszeń:
 a) dla przedsiębiorstw handlowych,
 b) dla przedsiębiorstw wytwórczych wolnych fabrykacyj.

III. Rejestr kart rzemieślniczych.

VI. Rejestr zakładów przemysłowych wymagających osobnego zatwierdzenia w myśl art. 14 i 16 rozporządzenia o prawie przemysłowem.

V. Rejestr licencyj dla przemysłu okrężnego.

VI. Rejestr legitymacyj dla komiwojażerów i samodzielnych ajentów handlowych.

2.

Z wyżej wymienionych rejestrów, rejestry grupy I, II, III, V i VI są rejestrami osobowemi, zaś grupy IV — rejestrami rzeczowemi.

Rejestry mogą być książkowe albo kartkowe. Książkowe rejestry grup I, II, III i IV posiadają rubryki według wzorów A. i B. załącznika Nr 2.

Prowadzenie rejestrów odnośnie zakładów przemysłowych wymagających zatwierdzenia urządzenia.

3.

Rejestrowanie odnośnych zakładów przemysłowych, wymagających zatwierdzenia urządzenia, odbywa się w kolejności czynności i formalności związanych z powstaniem zakładów. Naprzód właściciel zakładu wnosi podanie o zatwierdzenie urządzenia zakładu.

Po zatwierdzeniu zakładu wpisuje się zakład ten w rejestr zakładów pg. wzoru B. załącznika Nr 2 pod numerem porządkowym, poczem — po uzyskaniu przez przedsiębiorcę koncesji, potwierdzenia zgłoszenia wzgl. karty rzemieślniczej — wpisuje się go w odnośny rejestr osobowy (koncesyj, potwierdzeń zgłoszeń wzgl. kart rzemieślniczych) pod numerem porządkowym.

Wreszcie po otrzymaniu od przedsiębiorcy zawiadomienia o uruchomieniu zakładu wypełnia się rubrykę 3 b) rejestru zakładów.

4.

W razie zmiany właściciela zakładu, wykreśla się dawnego właściciela z odnośnego rejestru osobowego, następnie nowego właściciela wpisuje się pod numerem porządkowym tegoż rejestru przyczem w rubryce 6 wpisuje się nieulegający zmianie numer rejestru zakładów z odnośną adnotacją zmiany, zaś w rubryce 4 rejestru zakładów wpisuje się numer rejestru osobowego, uzyskany przez nowego właściciela.

5.

W razie zmiany w urządzeniu zakładu (np. przebudowy) wpisuje się zatwierdzenie jej w rejestr zakładów pod numerem porządkowym, przyczem zamiast wypełniania rubryk 2 a, 2 b i 2 c danemi z poprzedniej rejestracji, umieszcza się w nich klauzulę powołującą się na dawny numer rejestru zakładów, co pozwala rozróżniać zmiany urządzeń (przebudowy) istniejących zakładów od zatwierdzeń nowopowstałych zakładów. Równocześnie w odnośnym rejestrze osobowym wpisuje się w rubryce 7 nowouzyskany numer rejestru zakładów.

6.

W razie powstania filji zakładu w rejonie władzy właściwej dla zakładu głównego, rejestruje się filje jako nowopowstały zakład w rejestrze zakładów pod nowym numerem porządkowym, poczem numer ten wpisuje się w odnośnym rejestrze osobowym w rubryce 4.

7.

W razie powstania filji poza obrębem rejonu władzy przemysłowej, właściwej dla zakładu głównego, władza ta, nie rejestrując filji w swym rejestrze zakładów, wpisuje jedynie w rubryce 4 odnośnego rejestru osobowego ten numer, który filja w rejestrze zakładów prowadzonym przez władzę przemysłową swego rejonu otrzymała. Równocześnie władza przemysłowa właściwa dla zatwierdzenia filji, po wciągnięciu filji do swego rejestru zakładów, wpisuje właściciela zakładu w odnośny rejestr osobowy pod numerem porządkowym, przyczem w rubryce 5 wpisuje numer rejestru osobowego, pod którym właściciel przedsiębiorstwa zarejestrowany został w rejonie zakładu głównego.

8.

W związku z punktami 6 i 7 należy przestrzegać wykonania art. 37 prawa przemysłowego, w myśl którego właściciel zakładu głównego obowiązany jest donieść o powstaniu filji nietylko władzy przemysłowej właściwej dla zatwierdzania filji, lecz również i władzy właściwej dla miejsca siedziby zakładu głównego.

Prowadzanie rejestrów odnośnie zakładów przemysłowych niewymagających zatwierdzenia urządzenia.

9.

Ponieważ rejestru zakładów niewymagających zatwierdzenia urządzenia nie prowadzi się, więc zmiany lokalu zakładu względnie fakt powstania filji odnotowuje się tylko w odnośnym rejestrze osobowym przez wpisanie w rubryce 4 wzgl. 7 adresu nowego lokalu wzgl. adresu filji.

Rejestry kartkowe.

10.

Rejestry kartkowe posiadają te same rubryki co rejestry książkowe, lecz idą w kierunku poziomym.

Prowadzenie rejestrów kartkowych jest praktyczniejsze od prowadzenia rejestrów książkowych, jeśli ma się do czynienia z większemi ilościami za-

kładów przemysłowych. Przy prowadzeniu rejestrów odnośnie przedsiębiorstw niekoncesjonowanych, czynność wydawania przedsiębiorcy odnośnego dokumentu osobowego (potwierdzenia zgłoszenia względnie karty rzemieślniczej) może być połączona z czynnością rejestrowania go w ten sposób, iż kopja oryginału tego dokumentu stanowi zarazem kartę rejestracyjną rejestru osobowego. W tym wypadku podobny dokument osobowy wzgl. karta rejestracyjna będzie miała formę określoną wzorem C. wzgl. D. załącznika Nr 2.

Skorowidz alfabetyczny.

11.

Dla łatwiejszego odszukania danych odnośnie przedsiębiorców względnie zakładów przemysłowych, wpisanych w różne rejestry, władze przemysłowe I-ej instancji prowadzą przynajmniej jeden skorowidz alfabetyczny.

VIII. PROWADZENIE SPISÓW i REJESTRÓW ZAKŁADÓW PRZEMYSŁOWYCH PRZEZ WŁADZE PRZEMYSŁOWE II-ej INSTANCJI.

Władze II-ej instancji prowadzą:

1) spis (pg. starostw) zakładów fabrycznych (motorowych lub zatrudniających ponad 20 robotn.), powołanych do nadsyłania miesięcznych sprawozdań o zatrudnieniu oraz zakładów rękodzielniczych, które zatrudniają mniejszą ilość robotników, lecz ze względu na rodzaj produkcji lub jej znaczenie gospodarcze są objęte sprawozdaniem rocznem o stanie przemysłu i które w końcu roku obowiązane są na żądanie władz II instancji lub pośrednio na żądanie władz I instancji dostarczać danych o zatrudnieniu względnie produkcji.

Spis taki może być książkowy lub kartkowy i uzupełnia się w miarę zawiadomień władz I instancji o zgłoszeniu zakładów niewymagających zatwierdzenia wzgl. o uruchomieniu zakładów zatwierdzanych przez władzę I lub II instancji.

2) Rejestr zakładów, których urządzenia wzgl. zmiana została zatwierdzona przez władze II instancji; rejestr ten oprócz numeru porządkowego zawiera numery porządkowe, które zakłady otrzymały w spisie pg. starostw (w myśl ust. 1) przyczem zakłady istniejące zachowują dawny numer tego spisu, tak, że podług numerów rejestru odróżnia się zatwierdzenie nowych od zmia w urządzeniu (przebudowy) istniejących zakładów. Rejestr ten różni się od rejestru określonego wzorem B pg. załącznika Nr 2 tem, że rubryka 6) tego wzoru jako niepotrzebna odpada, gdyż prowadzony w myśl ustępu 1) niniejszego artykułu spis pg. starostw, posiada osobne rubryki dla odnotowywania danych miesięcznych, kwartalnych i rocznych o ilości robotników brak danych rocznych o produkcji. W rejestrze kartkowym na odnośne rubryki przeznacza się drugą stronę karty rejestracyjnej.

Załącznik Nr 2. Wzór A.

REJESTR: KONCESJI, POTWIERDZEŃ ZGŁOSZŃ, KART RZEMIEŚLNICZYCH.

1	2		3	4	5	6	7	8
Nr porz.	Właściciel przedsiębiorstwa		Rodzaj przemysłu	Zastępca — Dzierżawca — Filja	Nr Dz. i data Koncesji — potwier. zgłoszenia — Kart rzemieśln.	Nr rejestru zakładów — Adres zakładu	Zmiana urządzenia zakładu	UWAGI
	Imię i nazwisko — Osoba prawna	Adres						

REJESTR ZAKŁADÓW. Wzór B.

1	2			3		4	5		6		7
Nr porz.	Zakład			Nr Dz. i data		Nr rejestru osobowego	Napęd		Normalna		UWAGI
	a) Nazwa i firma	b) Rodzaj	c) Adres	a) zatwierdzenie	b) zawiadomienia o uruchomienia		rodzaj	MK.	Ilość robotników	produkcja	

Urząd .... Wzór C.

Nr dz. ....

dn. .... r. ....

POTWIERDZENIE ZGŁOSZENIA Nr Rej. ....

wydane na podstawie art. 7 Rozp. Prez. Rzplitej z dnia 7 VI 1927 r. (Dz. Ust. Nr 53).

Właściciel (imię i nazwisko, — nazwa osoby prawnej przedsiębiorstwa) ....

Adres ....

Rodzaj przemysłu ....

(Przedmiot przedsiębiorstwa) ....

Zastępca ....

Dzierżawca ....

Filja ....

Miejsce prowadzenia przemysłu ....

Nr rej. zakładów ....

Uwagi: ....

....

Miejsce pieczęci. Podpis:

Urząd .... Wzór D.

Nr. dz. ....

dn. .... r. ....

KARTA RZEMIEŚLNICZA Nr Rej. ....

wydana na podstawie art. 147 Rozporządzenia Prez. Rzplitej z dnia 7 VI 1927 roku (Dz. Ust. Nr 53) na skutek zgłoszenia z dnia .... r. ....

Panu ....

Obywatelowi ....

Urodzonemu dnia .... r. .... w ....

Na prowadzenie rzemiosła ....

W (adres) ....

Przez zastępce ....

Pod firmą ....

Miejsce pieczęci. Podpis:

DZIAŁ NIEURZĘDOWY.

OBWIESZCZENIA.

Wojewoda Kielecki.
Ad. 1170.

Kielce, dn. 5 lutego 1928 r

Przedmiot: *Uprawnienie rządowe na rozszerzenie obszaru zasilania Elektrowni Okręgowej w Częstochowie.*

W myśl postanowień § 11 Rozporządzenia Ministra Robot Publ. z dnia 20 maja 1923 roku (Dz. U. Nr 60, poz. 441) podaję do publicznej wiadomości, że na skutek prośby T-wa Elektrycznego Okręgu Częstochowskiego Sp. Akc. z dnia 8 listopada 1927 r. skierowanej do Ministerstwa Robót Publ. i zarządzenia tegoż Ministerstwa z dn. grudnia 1927 r. L. XV 156/27 — **w dniu 16 marca 1928 roku** o godzinie 10 przed południem w lokalu Starostwa Częstochowskiego odbędzie się dochodzenie w sprawie rozszerzenia obszaru zasilania nazwanej firmie objętego uprawnieniem rządowem Nr 8 na przetwarzanie,

przesyłanie i rozdzielanie energji elektrycznej w celu zawodowego zbytu na terytorjum gmin Dzbów i Węglowice, powiatu częstochowskiego.

Czas trwania uprawnienia projektowany jest na 40 lat, napęd ma być cieplny, prąd zmienny o częstotliwości 50 okresów na sekundę i napięciu na linji przesyłowej 6000 volt lub linjami stanowiącemi odgałęzienie od linji przesyłowej 35.000 volt.

Przesyłanie napędu do punktów rozdzielczych projektowane jest zapomocą sieci napowietrznej.

Plan projektowanego obszaru zasilenia, opis techniczny rozkładu elektrycznego, oraz projekt uprawnienia rządowego są wyłożone do publicznego wglądu w Urzędzie Wojewódzkim w Kielcach (Wydział Administracyjny) do dnia 15 marca 1928 r. w godzinach urzędowych.

Wszelkie zarzuty, żądania i zastrzeżenia w sprawie udzielenia uprawnienia rządowego na wytwarzanie, przetwarzanie, przesyłanie i rozdzielanie energji elektrycznej wyżej oznaczonej firmie należy wnosić do Urzędu Wojewódzkiego w Kielcach do dnia 15 marca 1928 roku, a najpóźniej pisemnie lub ustnie w trakcie samego dochodzenia do przewodniczącego.

Zarzuty, żądania i zastrzeżenia wnoszone po upływie oznaczonego wyżej terminu nie będą rozpatrywane.

Przewidziane w § 10 Rozporz. Min. Robót Publ. z dnia 20 maja 1923 roku (Dz. Ust. Nr 60, poz. 441) ogłoszenie zostało zamieszczone w Nr. 278 Monitora Polskiego z dnia 5 grudnia 1927.

Za Wojewodę: *Dr. W. Kałuski.*

Okręgowy Urząd Ziemski w Kielcach na podstawie art. 18 Ust. z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów (Dz. Ust. Nr 92/27 r., poz. 833) podaje do publicznej wiadomości, że orzeczeniem tegoż Urzędu z dnia 10 listopada 1927 r., na podstawie p. *c* art. 10 Ustawy z dnia 11-go sierpnia 1923 roku o org. Urz. Ziemsk. (Dz. Ust. Nr 90/23, poz. 706) i art. 17 Ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów (Dz. Ust. Nr 92/27, poz. 833) postanowiono:

Obszar scaleniowy przy komasacji gruntów wsi **Lipnik i Lipniczek** ustalić na 144,44 ha składającego się z 80,17 ha gruntów ukazowych i zaserwitutowych wsi Lipnik, 53,88 ha gruntów ukazowych i zaserwitutowych wsi Lipniczek Lipniczek, 3,39 ha gruntów hipotecznych zakupnych z majątku Lipnik i dla sprostowania granic 5 ha gruntów hipotecznych z majątku Leszczków i 2 ha gruntów hipotecznych majątku Lipnik.

Orzeczenie to uprawomocniło się w dniu 4 stycznia 1928 rrku.

Okręgowy Urząd Ziemski w Kielcach na podstawie art. 18 Ust. z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów (Dz. Ust. Nr 92/27 r., poz. 833) podaje do publicznej wiadomości, że orzeczeniem tegoż Urzędu z dnia 29-go września 1927 roku, na podstawie p. *c* art. 10 Ustawy z dnia 11-go sierpnia 1923 roku o org. Urz. Ziemsk. (Dz. Ust. Nr 90/23 r.) oraz art. 17 Ust. z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów (Dz. Ust. Nr 39/26, poz. 244) uzupełnionej rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 września 1927 r. (Dz. Ust. Nr 73/27, poz. 680) postanowiono:

Obszar scalenia przy komasacji gruntów wsi **Racławice** ustalić na 1094,7088 ha, stanowiących grunta tabelowe wsi Racławice.

Orzeczenie to uprawomocniło się w dniu 4 listopada 1927 roku.

Okręgowy Urząd Ziemski w Kielcach na podstawie art. 18 Ust. z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów (Dz. Ust. Nr 92/27 r., poz. 833) podaje do publicznej wiadomości, że orzeczeniem tegoż Urzędu z dnia 17 listopada 1927 roku, na podstawie art. 10 Ust. o org. Urz. i Kom. Ziemsk. z dnia 11-go sierpnia 1923 roku (Dz. Ust. Nr 90/23, poz. 786) i artykuł 17 Ustawy z dnia 31 lipca 1923 roku o scalaniu gruntów (Dz. Ust. Nr 92/27, poz. 786) postanowiono:

Ustalić obszar scalenia przy komasacji gruntów wsi **Nagorzany** na 58,82 ha, obejmujących 27,98 ha gruntów tabelowych wsi Nagorzany, 30 ha gruntów hipotecznych majątku Nagorzany i 0,84 ha gruntów tabelowych wsi Łękawa, należących do Jana Ciesielskiego.

Orzeczenie to uprawomocniło się w dniu 28 grudnia 1928 roku.

Okręgowy Urząd Ziemski w Kielcach na podstawie art. 18 Ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów (Dz. Ust. Nr 92/27 r., poz. 833) podaje do publicznej wiadomości, że orzeczeniem z dnia 21 września 1927 r. Okręgowa Komisja Ziemska w Kielcach na zasadzie art. 12 Ust. z dnia 11 sierpnia 1923 r. o org. Urz. i Kom. Ziemsk. (Dz. Ust. Nr 90/23, poz. 706) oraz art. 17 Ustawy z dnia 31 lipca 1923 roku o scalaniu gruntów (Dz. Ust. Nr 39/26, poz 244) postanowiła:

Wniosek mieszkańców wsi **Pławowice**, gminy Gruszów, powiatu miechowskiego w sprawie wdrożenia postępowania scaleniowego w tej wsi zatwierdzić i obszar scaleniowy określić na 99,2788 ha, obejmujących 87,2788 ha gruntów ukazowych i zaserwitutowych wsi Pławowice oraz 12 ha gruntów dworskich maj. Pławowice, celem zniesienia szachownicy i sprostowania granic,

Orzeczenie to uprawomocniło się w dniu 25 listopada 1927 roku.

Okręgowy Urząd Ziemski w Kielcach na podstawie art. 18 Ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów (Dz. Ust. Nr 92/27 r., poz. 833) podaje do publicznej wiadomości, że orzeczeniem tegoż Urzędu z dnia 10 listopada 1927 roku, na p. *c* artykułu 10 Ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o org. Urz. i Kom. Ziemsk. (Dz. Ust. Nr 90/23 r., poz. 706) i art. 17 Ust. z dnia 31 lipca 1923 roku o scalaniu gruntów (Dz. Ust. Nr 92/27 r., poz. 833) postanowiono:

Obszar scaleniowy wsi **Wysiadłów** ustalić na 608,10 ha obejmujący: 259,42 ha gruntów tabelowych wsi Wysiadłów, 344,76 ha gruntów tabelowych wsi Ocinek i 3,92 ha gruntów hipotecznych nabytych z maj. Chwałki.

Orzeczenie to uprawomocniło się w dniu 25 grudnia 1927 roku.

Okręgowy Urząd Ziemski w Kielcach na podstawie art. 18 Ust. z dnia 31 lipca 1923 roku o scalaniu gruntów (Dz. Ust. Nr 92/27, poz. 833) podaje do publicznej wiadomości, że orzeczeniem tegoż Urzędu z dnia 7 grudnia 1927 roku na zasadzie p. *c* art. 10 Ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o org. Urz. i Kom. Ziemsk. (Dz. Ust. Nr 90/23 r., poz. 706) oraz art. 17 Ustawy z dnia 31 lipca 1923 r. o scalaniu gruntów (Dz. Ust. Nr 92/27 r., poz. 833) postanowiono:

Obszar scaleniowy wsi **Pisary** ustalić na 85,22 ha, obejmujących 80,22 ha gruntów tabelowych i zaserwitutowych tej wsi, oraz około 5 ha gruntów prywatnych majątku Pisary, należącego do Leona Baczyńskiego, celem wyprostowania granic.

Okręgowa Dyrekcja Robót Publicznych w Kielcach zatwierdziła niżej podane taryfy cen za przewóz osób i bagażu, tudzież rozkład jazdy samochodowej następującym osobom:

Marji Ludwice Borkowskiej w Miechowie — jednym autobusem na linji:

Miechów — Charsznica (st. kol. Miechów) (8 klm.).
Miechów — Słomniki (15 klm.).

Taryfa cen:

od 1 osoby i 1 km. . . . . gr. 15
za przewóz bagażu od 1 kg. i 1 km. . . „ 0,3

Bagaż do 15 kg. wagi przewozi się bezpłatnie.

Rozkład jazdy:

odjazd z Miechowa o godzinie 3, 9, 11·30, 16, 18, 22.15 do Charsznicy,
„ z Charsznicy o godzinie 5, 10, 12·30, 17, 20, 0·30 do Miechowa.

Komunikacja na linji Miechów — Charszuica trwać będzie cały tydzień, wyjąwszy czwartek, przyczem we wtorki po południu autobus kursować na tej linji nie będzie.

Rozkład jazdy na wtorki:

odjazd z Miechowa o godz. 15, 17 do Słomnik
„ z Słomnik „ „ 16. 18 „ Miechowa.

Rozkład jazdy na czwartki:

odjazd z Miechowa o godz. 7, 9 do Słomnik,
„ z Słomnik „ „ 8, 15 „ Miechowa.

Mordce Janasze Kaczce we Włoszczowej — jednym autobusem na linji: Włoszczowa rynek — Włoszczowa stacja kol. (6 klm.).

Taryfa cen:

od 1 osoby i 1 km. . . . . gr. 14
za przewóz bagażu od 1 kg. i 1 km. . . „ 0·3

Bagaż do 15 kg. wagi przewozi się bezpłatnie.

Rozkład jazdy:

odjazd z Włoszczowy rynek o godz. 3, 5·10, 10, 16, 30, 18·40 do Włoszczowy st. kol., a zaraz po odejściu każdego pociągu osobowego powrót do Włoszczowy rynek.

Lejzorowi Fuksowi w Zwoleniu — dwoma autobusami na linji:

Zwoleń—Radom—Warszawa (136 klm.).
i jednym na linji: Zwoleń—Radom (31 klm.).
(postój autobusów w Warszawie przy zbiegu ulic Raszyńskiej i Grójeckiej).

Taryfa cen:

od 1 osoby i 1 km. . . . . gr. 10
za przewóz bagażu od 1 kg. i 1 km. . . gr. 0·2

Bagaż do 15 kg. wagi przewozi się bezpłatnie.

Rozkład jazdy:

odjazd ze Zwolenia o godz. 6·00 7·30 do Radomia
„ z Radomia „ „ 7.30 „ Warszawy
„ z Warszawy „ 16 „ Radomia
„ z Radomia „ „ 20·30, 15 „ Zwolenia

Antoniemu Wydrze, Zygmuntowi Sadkowskiemu i Abramowi Rozemblumowi w Radoszycach — jednym autobusem na linji:

Radoszyce — Końskie (21 klm.).
Końskie — Podbórz (42 klm.).

Taryfa cen:

od 1 osoby i 1 km. . . . . gr. 10
za przewóz bagażu od 1 kg. i 1 km. . . „ 0,3

Bagaż do 15 kg. wagi przewozi się bezpłatnie.

Rozkład jazdy:

odjazd z Radoszyc o godz. 4, 9·30, 15·20 do Końskich
„ z Końskich „ „ 7·15, 13, 19 „ Radoszyc
„ z Końskich „ „ 7·30 do Przedbórza
„ z Przedborza „ „ 13·30 do Końskich.

Komunikacja na linji Końskie — Przedbórz trwać będzie jedynie w soboty, zaś na linji Radoszyce—Końskie w pozostałe dni tygodnia.

Tomaszowi Maćka w Czeladzi — jednym samochodem lekkim na linji: Czeladź—Będzin (6 klm.), Czeladź—Sosnowiec (7 klm.) i Będzin—Grodziec (4 klm.).

Taryfa cen:

od 1 osoby i 1 km. . . . . . gr. 12

Bagaż do 15 kg. wagi przewozi się bezpłatnie.

Rozkład jazdy:

Stała i regularna komunikacja trwać będzie na wymienionych linjach od godz. 7-ej (na linji Będzin—Grodziec od godz. 7·20) do godz. 23-ej z postojami 10-ciu minutowemi na stacjach krańcowych i 5-cio minutowemi na przystankach.

Andrzejowi Sobczykowi w Białobrzegach — jednym autobusem na linji: Radom—Opoczno (66 klm.).

Taryfa cen:

od 1 osoby dorosłej i 1 km. . . . gr. 10
za przewóz bagażu od 1 kg. i 1 km. . . „ 0,3

Bagaż do 15 kg. wagi przewozi się bezpłatnie.

Rozkład jazdy:

odjazd	z Radomia	o godz.	16	do	Wolanowa
„	z Wolanowa	„	16·25	„	Skrzynna
„	ze Skrzynna	„	17·05	„	Przysuchy
„	z Przysuchy	„	23·00	„	Opoczna
„	z Opoczna	„	5·00	„	Przysuchy
„	z Przysuchy	„	7·30	„	Skrzynna
„	ze Skrzynna	„	7·45	„	Wolanowa
„	z Wolanowa	„	8·35	„	Radomia.

Mieczysławowi Bębnowiczowi — jednym autobusem na linji: Częstochowa—Olsztyn—Janów (27 klm.).

Taryfa cen:

od 1 osoby i 1 km. . . . . . gr. 10
„ 1 „ 1 „ do 10 lat wieku . . „ 5
za przewóz bagażu od 1 kg. i 1 km. . . „ 0.3

Bagaż do 15 kg. wagi przewozi się bezpłatnie.

Rozkład jazdy:

odjazd z Częstochowy o godz. 8·00 do Janowa
„ z Janowa „ 9·30 do Częstochowy

Wiadomości z Powszechnej Wystawy Krajowej 1929 r.

• Świeżo opuścił druk Nr 2 „Echa P. W. K"., o treści zawierającej artykuły:

Rok przygotowań do P. W. K. i ich rezultaty (K. O.). Propaganda konsumcji — inż. E. Milwicza. Feljeton „Godzina, która nadchodzi" oraz artykuł „Prasa obca a P. W. K. — Marji Ruszczyńskiej. „Tereny wystawowe w ogólnym planie P. W. K." — Tad. Marwega. „Americana" — ks. W. Kneblewskiego. „Kilka faktów z historji Powszechnej Wystawy Krajowej we Lwowie 1894 r." — Kazimierza Ołdziejewskiego. Kronika Wystawy.

Świeżo ukazał się 4 numer miesięcznika „Echo Powszechnej Wystawy Krajowej" oficjalnego jej organu. Zeszyt zawiera następujące artykuły: „Rządy wobec wystaw", podpisany B. Rod.; „Wystawa, jako środek propagandy" — Karola Rosego; „Zadania ogrodników polskich wobec Wystawy Krajowej 1929 r. — profesora E. Jankowskiego; „Wystawa a Targi" — Kazimierza Ołdziejowskiego; „Rolnictwo na P. W. K. — doc. dr. Tadeusza Konopińskiego; „Kwestje prawne, związane z P. W. K." — Dr J. Hryniewieckiego; „Kongresy i Zjazdy podczas P. W. K." — podpisany przez M. Ruszczyńską; „Ujęcie prawno-organizacyjne akcji wystawowej — przez K. O.; Kronika P. W. K. Pozatem zeszyt zawiera liczne ilustracje, m. in. podobizny plakatów propagandowych dla P. W. K., ostatnio nagrodzonych przez sąd konkursowy.

Pozatem numer zaopatrzony jest w liczne ilustracje i fotografje. „Echo P. W. K." jest do nabycia w cenie 1 zł. za 1 egzemplarz w Administracji: Poznań, firma „Par , Al. Marcinkowskiego 11.

OSTRZEŻENIE.

W niektórych okolicach kraju występują osobniki o charakterze akwizytorów rzekomo z ramienia Powszechnej Wystawy Krajowej. Wyjaśniamy, że sprawy nasze prowadzą na terenie b. Kongresówki delegat generalny Powszechnej Wystawy Krajowej p. konsul K. Rose, w Warszawie, ul. Smolna 38; na Śląsk delegat Powszechnej Wystawy Krajowej p. Nałęcz-Gostomski w Katowicach, ul. Wojewódzka 13; na Pomorze delegat Izby Przemysłowo Handlowej w Grudziądzu, p. Ładoś w Grudziądzu (Izba Przemysłowo-Handlowa). Poza wyżej wymienionymi osobami nie upoważniliśmy nikogo do występowania w charakterze naszego zastępcy. Gdyby jednakże ktokolwiek w tym charakterze występował, prosimy w każdym poszczególnym wypadku zażądać legitymacji.

Powszechna Wystawa Krajowa w r. 1929.

OGŁOSZENIA.

Irma Weichmann (urodz. Siedner) ogłasza o zgubie dowodu osobistego (paszportu), wydanego przez Dyrekcję Policji w Katowicach. (3—3)

Żarnowiecka Teodozja, nauczycielka w Lisowie, pow. stopnickiego, zgubiła legitymację służbową, wydaną przez Kuratorjum szkolne okręgu warszawskiego. Takową unieważnia się. (3—3)

Galbarczyk Franciszek (rocznik 1904) z Antoniówki, gm. Gzowice, pow. radomskiego, zgubił zaświadczenie zwolnienia ze służby wojsk. kat. E L. 269-1904-I wydane przez Komisję poborową w Radomiu. (3—2)

Tański Antoni (rocznik 1894) z Łagiewnik, pow. stopnickiego, zgubił dnia 10 stycznia 1928 r. książeczkę wojskową i kartę mobilizacyjną, wydaną przez P. K. U. Pińczów, oraz pozwolenie na broń na rok 1927 i kartę łowiecką, wydane przez Starostwo w Busku. (3—2)

Damjan Drożny, b. st. wywiadowca Pol. Państw., ogłasza o zagubieniu metalowego znaczka służby śledczej Nr 129, wydanego przez Komendę III Okręgu Pol. Państw. w Kielcach. (3—2)

Zgała Franciszek z Miechowa ogłasza o skradzeniu mu książeczki wojskowej, wystawionej przez P. K. U. Miechów, tymczasowego dowodu osobistego, wydanego przez Urząd gm. Wawrzeńczyce i metryki ślubu, wydanej przez Urząd parafjalny w Miechowie. (3—2)

Janowi Baranowi (rocznik 1889) ze wsi Chotel, na granicy francusko-belgijskiej skradziono książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. w Pińczowie. (3—2)

Sołtys wsi Kiedrzyn, gm. Grabówka, pow. częstochowski, zgubił pieczęć służbową kształtu owalnego, długości 32 mm. z godłem Państwa i napisem w otoku: „Sołtys wsi Kiedrzyn, gm. Grabówka“, którą unieważnia się. (3—1)

Skurkiewicz Wacław z Klikawy, gm. Góra Puławska, zgubił książeczkę wojskową, wydaną przez P. K. U. Radom za Nr gł. ks. ewid. 294 (rocznik 1903), którą unieważnia się. (3—1)

Szczepanik Józef z Bronowic, gm. Góra Puławska zgubił książeczkę wojskową Nr 297, wydaną przez P. K. U. Radom (rocznik 1903), oraz weksle na sumę zł. 1050 wystawione przez Józefa i Antoniego Szczepanika. (3—1)

Piątkiewicz Jan zgubił legitymację nauczycielską Nr 5505 wydaną przez Kuratorjum szkolne okręgu warszawskiego, którą unieważnia się.

Błazik Antoni z Radomia zgubił dowód osobisty, wydany przez Starostwo w Radomiu dnia 5 IV 1924 r. za Nr 8794-522, którą unieważnia się. (2—1)

Kiciński Marcin Witalis, komendant posterunku Pol. Państw. w Firleju, pow. sadowskiego, zgubił dnia 23 IX 1927 r. upoważnienie do mandatowego doraźnego karania, wydaną przez Starostę w Radomiu, które unieważnia się. (3—1)

Zgubiono dnia 13 grudnia 1927 r. pieczęć okrągłą obszaru dworskiego Czarkowo, pow. gostyńskiego, z napisem w otoku: „Urząd gminny pow. gostyński“ a pośrodku z wyrazem: „Czarkowo“. Pieczęć powyższą unieważnia się. (3—1

Balcerowa Barbara, nauczycielka szkoły powszechnej w Częstochowie, zgubiła legitymację służbową, którą unieważnia się. (3—1)

Wydział Powiatowy Sejmiku iłżeckiego ogłasza o zagubieniu tabliczki samochodowej Nr 1563, wydanej przez Urząd Wojewódzki (Okręgową Dyrekcję Robót Publicznych) w Kielcach.

Sołtys gm. Brzezie, pow. gostyński, woj. poznańskie, zgubił dn. 1 XII 1927 r. pieczęć okrągłą z napisem w otoku: „Urząd gminny, pow. gostyński“ a pośrodku z wyrazem: „w Brzeziu“. Pieczęć powyższą unieważnia się. (3—1)

Kopyś Michał ze Skoszyna, pow. opatowskiego, zgubił książeczkę wojskową (rocznik 1891), którą unieważnia się. (3—1)

Hönigsberg Abraham, nauczyciel szkoły powszechnej w Sosnowcu zgubił legitymację służbową Nr 14938 wydaną przez Kuratorjum krakowskiego okręgu szkolnego. Legitymację powyższą unieważnia się.

Starosta Kozienicki unieważnia zagubiony dowód osobisty, wydany dnia 23 maja 1923 r. przez Starostwo w Kozienicach za Nr 718 na imię Nachmana-Herszka Bojmala (Nr dowodu 216213).

Zgubiono zaświadczenie Okręgowej Dyrekcji Robót Publicznych w Kielcach na prawo używania próbnego numeru samochodowego KL. 11-PR., wydane na imię firmy „Auto“ w Sosnowcu.

Rola Marceli zgubił legitymację nauczycielską, wydaną przez Inspektorat szkolny w Opatowie, takową unieważnia się.

Zagubioną kartę rejestracyjną samochodu osobowego marki „Ford“, Nr silnika 1127.987, Nr Rej. KL. 1729 na imię *Władysława Sklenarskiego* w Niedźwiedziu — unieważnia się.

Cichy Juljan z Kielc unieważnia skradzione dwa weksle in blanco po 250 zł. każdy, wystawione dnia 20 września 1927 r. przez *Joachima Marka* w Kielcach, płatne 20 lutego 1928 r. (3—1)

Bukowski Bolesław z Kielc ogłasza o zagubieniu legitymacji urzędniczej Nr 52, wydanej w roku 1925 przez Kielecki Urząd Wojewódzki. Takową unieważnia się. (3—1)

Racla Rozenblum z Kielc zgubiła dowód osobisty, wydany przez Starostwo w Kielcach dn. 22 XII 1924 r. Takowy unieważnia się. (3—1)

Odbito w drukarni „Jedność“ w Kielcach 1927 r. — 9431.